

Düzen siyasetinde kopun! İstibdadı yenmek, halkın iradesini savunmak, kardeş kavgasına karşı çıkmak için birleşelim!
Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Aralık 2022 / Sayı: 159

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve OYAK Renault, Gebze Smart Solar ve Vivo, Tuzla Chen Solar ve Oppo, Çorlu Modern Karton ve Çerkezköy Parex fabrikalarından, Tuzla'dan tersane, Gebze'den kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

İŞÇİLER

SIYASET MASASINA

YUMRUĞUNU VURMALI!

Güç işçi sınıfında çare sınıf siyasetindedir!

Emekçi halk ekme ve hürriyet istiyor. Bunun için sermayenin ve emperyalizmin hizmetkârı olan mevcut iktidarın yenilmesi, yarı askeri nitelikteki baskıcı ve keyfi yönetimin yani istibdad rejimine son verilmesi şart. Ancak mevcut iktidara karşı yine sermayenin ve emperyalizmin hizmetkârı olan bir muhalefetin seçmeni olmak çözüm değil. Onlarda bu düzeni değiştirecek, istibdada son verecek ne güç ne de niyet var. Güç işçi sınıfında çare sınıf siyasetindedir.

Düzen siyasetinden çözüm beklemek boşuna. Aralık ayı boyunca asgari ücret zammı konuşuluyor. Zam oranı ne olursa olsun asgari ücret eriyecek açlık sınırının altına inecek. Asgari ücret açlık sınırına endekslenmiştir ve işçi sınıfının asgari değil genel ücreti olmuştur. Pahalılık artıyor. İşçi bir sefer zam alıyor çarşı pazarda fiyatlar her gün artıyor. Asgari ücret ne olacak diye beklemenin bir faydası yok. Açlığa teslim olmamak için tek yol örgütlenmek,

sendikalaşmak, üretimden gelen gücünü kullanarak ücretleri arttırmak, sosyal hakları ve çalışma koşullarını iyileştirmektir.

Hayat pahalılığına çözüm için ise asgari ücret zammının tüm ücretlere yansıtılması ve tüm ücretlerin enflasyon oranında her ay otomatik artırılması (Eşel Mobil) gerekir. Tabii ki sermaye buna asla yanaşmayacak. Biraz yüksek rakamlar telaffuz edildiğinde bile hemen iflas ederiz, işyerlerini kapatırız diye ağlıyorlar. Sermaye partileri de (Cumhur İttifakı, Milleti İttifakı/Altılı Masa) gerçek çözümlere yanaşmaz en fazla pansuman yaparlar.

İşçi sınıfının sermayeye cevabı şudur: Senin fabrikanı, işyerini açık tutman için benim aç kalmam gerekiyorsa, ben aç kalmadan sen kâr edemiyorsan o zaman kapat, defol git! Fabrikalar ve işyerleri işçi denetiminde kamulaştırılsın! Kâr için değil toplumun ihtiyacı için üretim! Yoksulluğa mahkûm olmayacağız, ürettiğimiz zenginliği paylaşacağız!

Ucuza mal satamam diyen zincir marketlere, teşviğe, desteğe, vergi affına doymayan müteahhide, kârından zarar ettiğinde kıyametler koparan bankalara, burnundan kıl aldırılmayan patronların hepsine karşı işçi sınıfının çözümü şudur: Fabrikalar, bankalar devletin devlet işçinin olacak!

İşçileri emekçiler ekmeğini örgütlenerek savunmak zorundadır. İstibdada karşı hürriyet emekçi halkın seferberliğiyle kazanılacaktır. Düzen siyasetinden, sermayenin partilerinden bize hayır yok! Emekçi halk derdine derman bulmak için siyasete ağırlığını koymak zorundadır.

İşçiler emekçiler siyasete! Milyonların kaderinin bir avuç sömürücü azınlık tarafından belirlendiği siyaset masasına yumruğumuzu vurmaya!

Gebze Vivo telefon fabrikasından bir işçi

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Merhaba dostlar. Hikâyemizin sonundan başlayayım, Gebze'de bulunan Vivo telefon fabrikasına Türk Metal sendikasının yetki onayı belgesi 25 Kasım Cuma günü geldi. Yetki onayından birkaç hafta önce ise iki öncü işçi arkadaş fabrikadaki en eskilerden olmalarına rağmen sendikalı oldukları için po-

zisyon terfisi almayacaklarının yüzlerine açıkça söylenmesi gibi baskı ve mobbingler sebebiyle yöneticilerine istifa edeceklerini söylemiş, yöneticileri ise onları kalmaya ikna etmeye çalışmış, çalışmalarından memnun olduklarını söylemiş hatıra arkadaşların istifa kağıtlarını yırtmıştı. Bu olaylar çoğu işçinin

gündemindeydi. Sendikanın üyelik çalışmalarında arkadaşların yaşadıkları bu mağduriyet bir ivme yarattı ve üyelikler hızla arttı. İşler böyle tersine dönünce yönetim onlara "sizin sözlü istifanız var", "sözlü istifanızın ihbar süresi 2 Aralık'ta bitiyor" şeklinde hiçbir şekilde yasadaki yeri olmayan argümanlarla

saçmalamaya başladılar. Yönetimin bu ihbar süresi bitiyor hatırlatmaları ve dayatmaları devam ederken pat, yetki onayı geldi, sonra da 2 Aralık "sözlü istifanın" ihbarının dolduğu gün geldi. 2 Aralık günü mesai bitimine yakın bu arkadaşları ofise çağırdılar, fabrika avukatı daha önceden sözlü istifa diye bir şey olmuyor, yazılı kâğıt lazım demesine rağmen arkadaşlara çıkış işlemlerinizi tamamlamak için imza atın diyor. Arkadaşlar tabii imza atmadılar. Bu olay üzerine işten çıkmaya zorlanan arkadaşları da yanımızda tutarak 17 kişi iş durdurup sonra da fabrikayı terk etmeyerek eylem başlattık. Üretimi terk edemeyen arkadaşlar da iş çıkışı eylemimize katıldı. Coşkulu eylemimiz üç saatten fazla sürdü. İlerleyen saatlerde yönetimle görüşmeye devam eden sendika başkanları arkadaşlarımızın işten çıkarılmadığını kesinleştirdi, Cuma akşamı kimse istifa da etmemiş, kovulmamıştı. Bundan emin olduktan

sonra evlerimize dağıldık fakat bir sonraki Pazartesiye kendimizi hazırladık. Pazartesi sabahı işe gelmek için uyandığımızda iş durduran 17 kişi 25/2den atıldığımızı haber veren bir Whatsapp mesajı aldık. O sırada hemen servis gruplarından da çıkartıldık. Hemen sendika ile haberleşip fabrikada buluştuk. Kapı önünde direnişe başladık. İçerideki işçi dostlarımız bize destek verdi ve üretim sayısını ciddi şekilde etkiledik. Vivo yönetiminden talebimiz atılan tüm işçilerin geri alınmasıdır! Direnişimiz yönetime geri adım atıran dek büyük bir kararlılıkla devam edecektir!

Direnen işçiler yenilmezler! Zaffer direnen emekçinin olacaktır!

5 Aralık 2022

Tuzla Oppo telefon fabrikasından bir metal işçisi

Bu devletin mayası işçi düşmanlığıdır!

Merhaba arkadaşlar, ben metal fabrikasında çalışan bir işçiyim. Ben de sizler gibi gazetemize yazdığımız mektuplarda fabrikamızda yaşadığımız sorunlardan, çözümlerinden bahsediyorum. Ama gazetemizde sık sık karşılaştığımız bir haber var ki o da sendikalaştığı için işten atılan, direnişe geçen, atılmasa bile mobbinge yoldırılmaya çalışan işçilerle ilgili haberler. Bunun bir örneğini de geçen günlerde Vivo telefon fabrikasında gördük. Türk-Metal sendikasının yetkiyi aldığı fabrikada patron

hemen sendikalı öncü işçileri işten çıkarmaya kalkıştı. Bunun üzerine de işçiler birlik olup şalter indirdi, üretimi durdurdu. Peki biz işçiler neden anayasada yazılı olan sendikal örgütlenme hakkımızı almak için canla başla mücadele ediyoruz? İşçilerin her fırsatta karşısına polisi diken devlet neden işçileri işten atarak suç işleyen patronlara karşı aynı hızda yaptırım uygulamıyor? Neden sendikal yetki davaları yıllarca mahkeme kapılarında sürüyor? Cevabı çok net! Çünkü bu devletin mayasında

işçi düşmanlığı var. Çünkü bu devlet patronların devleti!

Araya küçük bir not düşeyim. Biliyorsunuzdur; geçenlerde sözde demokrat, işçi dostu altılı masa bir anayasa taslağı açıkladı. AKP'yi baskıcı olmakla suçlayanlar sözde millî güvenlik gerekçesiyle grev yasaklanabilir ibaresini aynen koruyor. Görüntü değişse de işçi düşmanlığı yine baki kalıyor. Bize de burjuva partilerine karşı mücadeleye devam etmek kalıyor...

Vivo işçisi arkadaşlarım da biliyor ki işçi düşmanlarının kar-

şısına dikilmenin en güzel yolu ayrı gayrı demeden birlik olmaktır. Sendika hakkına sahip çıkmaktır. Vivo işçisinin mücade-

lesi ve kararlılığı hepimizindir! Bir sonraki durağımız siyaset masasına işçi sınıfının yumruğunu vurmaktır.

Bursa OYAK Renault fabrikasından bir işçi

Bizi yoksulluğa mahkûm edenlere karşı mücadelede birleşmeliyiz

OYAK Renault'un yılbaşında yaklaşık 10 gün üretime ara vereceği konuşuluyor. Tedarik sorunu yüzünden ara ara duruşlar devam edecek. 2023 yılında da duruşların devam edeceği beklentisi var. Tedarik sorununun ne zaman çözüleceği hala belirsiz! Bu durum ekonomideki genel sıkıntılarla birleşince herkeste bir tedirginlik yaratıyor.

Uzun süredir işçi ve emekçilerin en önemli sıkıntısı hayat pahalılığı ve zamlar. Alım gücünün günden güne erimesi işçilerin yaşam standartlarını korkunç bir biçimde aşağıya çekti. İktidarın ekonomi politikasının sonucunda daha da yoksullaştık. En temel ihtiyaçlardan bile mahrum kalmaya başla-

dık. Fabrikada çay ve yemek molalarımızdaki sohbetlerde en sıradan ihtiyaçların bile bizim için artık lüks olduğunu anlatıyoruz birbirimize. Hemen herkes ev kiralarının hızla yükselmesinden dert yanıyor. Birçok kişi kışın elektrik, su, doğalgaz faturalarının katlanacağını en temel gıdaların bile ateş pahası olacağını konuşuyor.

Hepimizin dertleri ortak! Alım gücünün düşmesi kadın erkek, genç yaşlı tüm işçileri sarsmış durumda! Şikâyet etmek durumumuzu düzeltmeyecek. Bizi yoksulluğa mahkûm edenlere karşı mücadelede birleşmeliyiz.

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

İşçiler açken patronlara huzur yok

Dostlar merhaba. Smart işçileri olarak patronun yetki belgemize yapmış olduğu itiraz sonucu açılan davayı kazandıktan sonra da mahkememizin sonuç kararı hem sendikamıza hem de patronun eline ulaşmış durumda. Ancak süreç burada bitmiyor, çoğunluğu sağladığımız halde, itiraz mahkemesini kazandığımız halde devlet yasalar eliyle yine patronlara bir itiraz hakkı daha tanıyor. Baskılara karşı göğüs germek, işten atmalara karşı fabrika işgali yapmak, tüm hukuksal süreçlerden haklı çıkmak yetmiyormuş patronlara göre. Bir de yerimizde oturup 2-3 yıl hakkı-

mız olan sendikal düzeni anlamsızca beklememiz gerekiyormuş. Bu süre zarfında enflasyona ezilmek, "acaba bugün işten atılır mıyım" korkusuyla da yaşamak gerekiyormuş.

Ancak biz Smart işçilerinin gücü birlikte hareket etmekten gelir. Gerekirse bekleriz demiyoruz, madem bekleyeceğiz, patronunda ödemesi gereken bir bedel olmalı diyoruz. Bundan dolayı da ek mesailere gelmeme, her gün vardiya teslimlerinde eylemler, sendikamızın yaka kartını takmak gibi birçok faaliyetlere yeniden başlamış durumdayız. İşçiler açken patronlara huzur yok!

Tuzla Chen Solar fabrikasından bir işçi

Erkek egemen kapitalist düzene karşı emekçi kadınlar en öne!

Merhaba yoldaşlar. Ben Tuzla Chen Solar fabrikasından bir işçiyim. Geçtiğimiz aylarda sözleşme sürecimizi tamamladık. Nasıl birlik olarak haklarımızı aldığımızı anlatmıştık. Şimdi bu ay asgari ücret gündemimiz var. Biliyoruz ki asgari ücrete yapılan zam, alım gücümüzün dahada düştüğünün göstergesi olacak bizlere. Ay sonunu görmeden, zam cebimize girmeden erimiş olacak. Biz patronlara milyonlar kazandırırken ceplerinden çıkacak üç kuruş için daha fazla emeğimizi sömürmeye devam edecekler. Biliyoruz ki bu düzen böyle gitmez. Birlik olmamız lazım, kadını erkeği Türkü Kürdü Alevisi demeden, bizi ayırtmalarına izin vermeden. Çünkü mücadelemiz bir, kavgamız ekmek

kavgası, kavgamız hürriyet kavgası. Bunun yolu da biz işçilerin emekçilerin birliğinden örgütlülüğünden geçiyor.

Geçtiğimiz gün 25 Kasım kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günüydü. Sendikamızla birlikte bizde meydanlarda basın açıklamamızı yaptık. Ne yazık ki erkek egemen kapitalist sistemde acı bir gerçek kadına yapılan şiddet baskı ve kadın cinayetleri. Her geçen yıl dahada artmakta bu cinayetler. Daha geçenlerde çantasında koruma kararı ile gezen bir kadın öldürüldü eski eşi tarafından. Biliyoruz ki bunların sebebi istibdad rejiminin uyguladığı politikalarıdır. Bir kravata verilen iyi hal indirimleridir. Bir gecede İstanbul sözleşmesinden çıkılmasıdır. Bu

yüzden kadın cinayetleri politiktir. Fabrikalarda da görüyoruz emekçi kadınlarımızı, erkek işçi ile aynı işi yapmalarına rağmen daha düşük ücrette çalıştırabiliyorlar. Bu yüzden meydanlarda her zaman söylüyoruz

eşit işe eşit ücret diye. Nasıl ki biz emekçiler örgütlülüğümüzle haklarımızı almak sendikalaşmak için mücadele ediyoruz yine aynı şekilde biz emekçi kadınlar da yaşamlarımızı savunmak için yapılan şiddete de

baskıya da birlik ve beraberliğimizle örgütlü gücümüzle dur diyeceğiz. Mücadele edeceğiz. Yaşasın örgütlü gücümüz! Erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı emekçi kadınlar en öne!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Geleceğimizi göremiyoruz

Tofaş'ta herkesin dilinde iki konu var. Birinci konu EYT ikincisi yıl sonunda işten çıkartma yapılacağı konuşuluyor. EYT'liler hak etmiş olduğu haklarını alacaklar. Tabii AKP her zamanki gibi bir sürpriz yapmazsa... Patronların baskıları oy kayısının önüne geçerse EYT yasa rafa kaldırılabılır ya da hakları kırılarak verilebilir. Elinde koz olarak şimdilik bekletmede, çözüme kavuşturduğunda şova dönüştüreceğinden eminiz! Sorunun sebebi kendisi değilmiş gibi, yıllarca gasp edilmiş bir hakkı lütuf olarak, işçilere sunacak. Peki 2000 yılından sonra işe başlayanlar için durum ne olacak, ülkenin çalışma şartları göze alınınca 2000 yılından sonra sigorta girişi olanlar, mezarda mı emekli olacak! EYT ile ilgili tüm sendikalar, tüm işçileri kapsayacak şekilde emeklilik yaşını iyileştir-

mek için düzenleme yapmaya çalışmalı yoksa bu çalışma şartlarında, ağır iş yükünde, işçiler emeklilik göremeyecek. Örneğin; Tofaş gibi bir fabrikada 50 yaşından sonra çalışmak zulüm ve çalışma garantisi de yok! 50 yaşından sonra Tofaş yönetimi çalıştırmaz. Hazır seçim rüzgarında iken, işçi sendikaları, partiler bu konuda baskı yapmalılar.

Tofaş'ın yılbaşında yaklaşık bir ay izin vereceği konuşuluyor. Henüz netlik kazanmadı. Bu duruşların nedeni Doblo'nun İspanya'ya verilmesi ve EGEA modelindeki tedarik eksikliğinden kaynaklanıyor. Fabrika'da üretim her geçen gün kötüye gidiyor. Bakalım böyle nereye kadar gidecek. Bu gidişatı fırsat bilerek işten çıkartmalara girişirlerse işçiler olarak gereken tepkiyi göstermeliyiz.

Çorlu Modern Karton'dan bir işçi

Ücreti patronlar değil biz belirleyelim

Asgari ücret tartışmaları başladı. Her sene olduğu gibi hükümet, patron örgütleri ve Türk-İş arasında yapılacak görüşme sonucunda bizim ücretimizi belirleyecekler. Zam tartışmaları daha başlamadan hükümet açıklamasında işçileri enflasyona ezdirmeyeceklerini açıklıyor. Ama Temmuz ayında yapılan zamdan bu yana enflasyon üzerimizden buldozer gibi geçti. Elimize geçen zam çok kısa bir sürede eridi gitti, bize bir çare olmadı. Çare ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında zam yapılmasıdır yani eşel mobildir.

Ücretleri patronların, onların hükü-

metinin ya da koltuklarından vazgeçmek istemeyen sendika ağalarının belirlemelerine müsaade etmeyelim. Onların belirleyecekleri ücret ancak ve ancak açlık ücreti olabilir. Ne Türk-İş'in belirlediği kırmızı çizgi bizim kırmızı çizgimiz ne de hükümetin konuşurmaya çalıştığı rakamlar bizim rakamlarımız olabilir. Sendikalaşmanın önündeki engeller kalkarsa, biz sendikalaşma ve örgütlenme hakkımızı işgalle, grevle, direnişle savunursak o zaman kendi ücretlerimizi de kendimiz belirleyebiliriz. Haklarımızı toplu sözleşmemizle ve mücadelemizle garanti altına alabiliriz.

Çerkezköy Parex fabrikasından bir işçi

Hak verilmez alınır

Merhaba işçi kardeşlerim. Ben Çerkezköy'de bulunan Parex fabrikasında çalışıyorum. Hani şu evlerimizde kullandığımız bulaşık süngerlerinin, temizlik bezlerinin falan üretildiği fabrika. Fabrikada şu an çok ciddi bir karışıklık ve düzensizlik var. Fabrikadaki yöneticiler işçilere yaptıkları konuşmalarda sloganımız "kazandıralım, kazanalım" olsun diyorlar. Yani biz işçiler patronlara kazandıracağız ki kendimiz de kazanalım. Bakıyoruz patron gayet güzel kazanıyor. Ama biz sadece kuru asgari ücret alıyoruz. Ücret dışında herhangi bir hakkımız da yok. Bunu söyleyince de hemen kestirip atıyorlar, işçileri konuşmak için bir araya getirdilerse hemen "hadi bitti, herkes işinin başına" diyorlar. İçerideki şartlarımız da iyi değil. Çok fazla işçi sirkülasyonu var. Her Cuma çıkış veriyorlar. Her Cuma acaba bu sefer piyango bana vurur mu stresi yaşıyoruz. Bazen sipariş yok deyip üretim yaptırmıyorlar ama o zaman da sürekli temizlik yaptırıp üzerimizde baskı kuruyorlar. Soyunma odaları soğuk, kışın daha büyük dert oluyor bu. Buna karşı bir süre önce Öz Petrol-İş sendikası örgütlenme çalışması yapmış. İşten çıkarılan işçiler olmuş ama buna sınıf mücadelesi yöntemleri ile bir cevap verilmemiş. Ne yapıldığı belli değil.

Geçenlerde fabrikanın çıkışına gelip lokma dağıttılar ama herhangi bir bilgilendirme, işçiyi bilinçlendirme, yönlendirme yok. Fabrika da misilleme olarak hemen ertesinde tatlı ve meyve suyu dağıttı. Sanki çocuk kandırıyorlar. Bizim bu durumu değiştirmemiz lazım. Sendikalaşma hakkımızı, bu hakkı söke söke alıp fabrikasına sendikasını getiren kardeşlerimiz gibi savunmamız lazım. Ancak o zaman bu Aralık ayı boyunca asgari ücrete ne zaman yapacaklar diye beklemeyiz, kendi ücretimizi toplu sözleşme ile kendimiz belirleriz. Hak verilmez alınır!

Istanbul Tuzla'dan bir tersane işçisi

Ücretleri patronlar değil emekçi halk belirlesin!

Merhaba yoldaşlar, ben Tuzla'dan bir tersane işçisiyim. Toplum olarak zorlu dönemlerden geçiyoruz. İşçinin ekonomisi daraldıkça daraldı. İktidarın seçim yaklaşırkenki boş vaatleri her zamanki gibi gelmeye başladı. Önümüzdeki dönemde asgari ücret zammı belli olacak. Bizim tersanede de zam konusu gündem olmuş durumda, televizyonlarda çıkan yorumcular asgari ücretin ne kadar olacağını tartışıyorlar. Bu tartışmalar patronların iyi bir zam yapacağı yönünde fakat fab-

rikalara döndüğümüzde konuşulan ücretler bunun tam tersinedir. Ve tabii ki fabrikalardaki haberleri medyaya yansıtılmak için ellerinden geleni yapıyorlar. İş-

çilerin geçinmek için bile yeterli olmayan ücretlerine, işçilerin istedikleri zamlara patronlar hayır cevabını veriyor. Kazançlarından kuruş gitsin istemiyorlar. Bu tür

örnekler bizim tersanede de mevcut. Çalışma ortamımızda sağlıklı bir çalışma ortamı olması için para harcamaktan çekinen patron, ücretleri de artırmaya yanaşmıyor. Düzensizlik hayatımızı ve sağlığımızı tehdit ediyor. Depoya gidip malzeme istediğimizde yok cevabı alıyoruz. Buna rağmen bizden hatasız iş isteniyor, ekipman istediğimizde yine yok cevabı alıyoruz ve bizden fazla mesai yapmamız isteniyor. Fazla mesailer hem zamanımızı hem de sağlığımızı çalıyor. İşlerin yetişmesi sağlığımızdan

daha değerli değildir. Ülkemizde çoğu iş alanlarında durum böyle. Bu düzende çalışmaya dur diyebilmek için sermayeye daha güçlü cevap vermek gerek. Patronların belirleyeceği ücret değil emekçi halkın yaşamda sağlıklı bir şekilde var olacağı ücret olmalıdır. Bu yüzden ücretleri belirleyenin üreten sınıf olmasını sağlamak için fabrikalarda, tersanelerde işçilerin olduğu her yerde emeğimizden gelen gücü kullanarak örgütlü birliğimizi korumalıyız ve genişletmeliyiz.

Gebze'den bir kafe işçisi

Yılanın başı, sistemin bize her gün yaşattığı yapay depremdir

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Daha geçen günlerde yaşanan büyük bir depremler gece yarısı uykularımızdan uyandı. Bir kez daha başımıza gelecek bir felaket sebebiyle ne kadar çaresiz kalacağımızı hatırladık. Bizi asıl çaresiz bırakan bu kadar sık yaşanan bir felakete karşı yeterli ve gerekli önlemlerin alınmamasıdır. Fahiş fiyatlar yüzünden başımızı sokabileceğimiz güvenli bir hane bulamamamızdır. Yılanın başı, sistemin bize her gün yaşattığı yapay

depremdir. Günümüzde şiddetini asla yitirmeyen en büyük deprem, şüphesiz ekonomik kriz. Kendimizi sürekli borç alırken ve öderken buluyoruz. Bizler ay sonunu zor getiriyor 7.785 TL açlık sınırı ile soframıza yiyecek yemek alamıyoruz. Bizler bu krizi en derinlemesine yaşarken, sermaye sahipleri her geçen ay kârlarına kâr katıyor. Bankaların ocaktan bu yana kârlarındaki artış %500'ü aştı. İşçilere nas var denirken sermaye sahiplerine

para bas deniliyor. Lakin yoldaşlar, üreten bizler, mücadele eden bizler oldukça bu düzen böyle devam etmeyecek. Türkiye işçi sınıfının tarihi mücadele doludur. Bu sistemin tıkanan çarkını işçi sınıfı devralacak ve tüm dünya için döndürecek. Muhatabımız patronlar ve bu düzenin siyasi figürleri değildir. Yani başımızda çalışan mesai arkadaşımız, aynı dert ve çözüme sahip olan işçilerdir. Yaşasın haklı mücadelemiz! Yaşasın işçi sınıfının onurlu mücadelesi!

Pulver işçisi adım adım zafere ilerliyor

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Pulver Kimya fabrikasındaki direniş dördüncü ayını devirdi. Sendikalaştıkları için üç öncü işçinin çıkarılmasıyla başlayan süreçte işçiler üzerine koya koya ilerledi ve sözleşme görüşmeleriyle birlikte işçinin iradesi masaya taşındı. Atılan işçilerle fitili ateşlenen ve her bir bölümden yetki başvurusu sağlanarak başarıya ulaşan mücadelede Conta bölümünün iş durdurma eylemi dönüm noktası oldu. Patronun sözleşmeli bir işçiyi işten çıkarmasına fabrika içerisinde iş durdurarak cevap veren işçiler kararlı duruşunu göstermişti ve üyeliklerin önünün açılmasını sağlamıştı.

Pulver işçilerinin mutlu sona doğru yaklaştığı bu ekmek ve hürriyet kavgasında ofis çalışanları da üyelik çalışmalarında aktif

rol oynadı. Beyaz yaka-mavi yaka ayrımını reddederek patrona karşı birlik olan işçiler ve ofis çalışanları sınıf dayanışmasının önemli bir örneğini sergileyerek sözleşme masasına beyaz yakaların da sendika kapsamına girme gündemini koymuş oldu. Pulver Kimya direnişi boyunca atılan üç öncü işçiyle içeride mücadeleyi sürdüren işçiler arasındaki dayanışma örneği ise "hepimiz birimiz için" anlayışının önemli bir örneği. "Arkadaşım yoksa barış da yok!" şiarıyla eylemlerini sürdüren işçiler sendikalaşmanın sadece ekmeğimizi büyütmenin değil aynı zamanda işçilerin birliği ve beraberliğinin sağlanması yolunda da vazgeçilmez olduğunu tüm sınıfa hatırlatıyor.

2 Aralık 2022

Atışkan Yapı işçilerinin grevi kararlılıkla devam ediyor!

Eskişehir'de bulunan Atışkan Yapı işçilerinin 30 Haziran'da başlattıkları grevleri beş ayı geride bıraktı. Devrimci İşçi Partisi olarak bir kez daha ziyaret ettiğimiz işçilerin ilk günkü gibi kararlı ve direngen olduklarını gördük. İşçiler, patronun sendika dışında neredeyse tüm taleplerini karşılayacak duruma geldiğini, sadece sendika konusunda anlaşmaya yanaşmadığını söylediler. Daha önce kendilerine olmadık sözler sarf eden patronun şimdi istediklerinden neredeyse fazlasını vermeye çalışmasının tek nedenini beş ayı aşkın süredir üretim olmadığı için sıkışmasına bağlıyorlar. Patron tarafı, bir yandan camlara işçilerin taleplerini karşılayan tekliflerini içeren kâğıtlar astırırken, bir yandan da grev çadırının elektrik ve suyunu kestiriyor.

Patronun en büyük korkusunun işçinin örgütlü olması, sendikacı olması olduğunun farkında olan işçiler, sendikayı yok sayan teklifleri asla kabul etmeyeceklerini belirt-

tiler. Patronun üretimi içerideki 12 işçiye yaptırmaya çalışması durumunu takip ettiklerini, işçileri görev alanı dışında çalıştırdıkları için Çalışma Bakanlığına şikâyet ettiklerini söylediler. Bakanlığın müfettiş göndermesi ve bu yasalara aykırı durumu tespit etmesini bekliyorlar. Başvurunun 10 gün önce yapıldığını ancak hâlâ müfettişin gelmediğini, bu durumun takipçisi olduklarını, yasal haklarını kullanmak için eylem ve etkinliklere devam edeceklerini bir kez daha yinelediler. Atışkan Yapı işçileri kendilerinden emin bir şekilde grevlerini sürdürmeye devam ediyor. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak bugüne kadar olduğu gibi Atışkan Yapı işçisi kazanana kadar yanlarında olmaya devam edeceğiz, bir kez daha işçi sınıfının tüm dostlarını da bu haklı mücadeleyi desteklemeye ve dayanışmayı büyütme çağırıyoruz.

Vivo işçileri sendikal hakları için mücadele ediyorlar!

Kocaeli Gebze'de bulunan Vivo telefon fabrikasındaki işçiler Türk Metal sendikasında örgütlendiler. Bir süredir devam eden örgütlenme çalışmalarının sonucunda yasanın gerektirdiği çoğunluğa ulaştılar ve Çalışma Bakanlığından yetki tespiti belgesini 30

Kasım tarihinde aldılar.

Yetki tespiti belgesi gelmeden önce yapılan baskı ve mobbinge dayanamayan iki öncü işçi sözlü olarak fabrikadan ayrılacaklarını belirtmişler fakat daha sonrasında mücadeleye devam etmiş ve istifaya

istifaya dair yazılı hiçbir belge olmamasına rağmen iki öncü işçinin sözde ihbar süresinin dolduğu bahane edilerek 2 Aralık Cuma günü işten çıkışlarının yapıldığı söylendi. Bunun üzerine paketleme bölümü iş durdurarak arkadaşlarına sahip çıktılar. Mesai bitiminde ise fabrikadaki diğer işçilerin de katılımıyla fabrikanın bahçesinde yaklaşık dört saat boyunca halay ve türkülerle beklediler. Daha sonra eylemi sonlandırarak eve dağıldılar. 5 Aralık Pazartesi sabahı ise iş durduran 17 işçinin telefonlarına mesaj yoluyla 25/2 maddesi uyarınca işten çıkarıldıkları bildirildi. Bunun üzerine işçiler sabah erken saatlerde fabrikanın önüne giderek bu yasa dışı işten

çıkarmalara karşı omuz omuz mücadele edeceklerini gösterdiler. Fabrikada çalışan işçiler de arkadaşlarına destek vererek üretime girmediler ve fabrikanın bahçesinden sloganlarla, halaylarla arkadaşlarının yanında olduklarını gösterdiler.

Vivo işçileri kazanacak!

İşçilerin örgütsüzlüğü sebebiyle ücretlerin asgari ücret düzeyine sıkıştığını söyleyen ve işçilerin örgütsüzlüğünden sözde rahatsız olan Vedat Bilgin'in sözlerinin gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu Vivo örneğinde bir kez daha görüyoruz. İşçiler anayasal haklarını kullanıp sendikalara üye oluyorlar, açlığa mahkûm ol-

mamak için örgütleniyorlar. Fakat patronlar sendikalaşan işçiyi işten atarak karşılık veriyor. Bunun karşısında sermayenin iktidarı ise üç maymunu oynuyor. İşçi patronun kârına dokunacak eylemler yaparsa copla, biber gazıyla iktidarı karşısında buluyor. Bu sebeple işçiler ekmekleri için mücadele ederken aynı zamanda bu işçi düşmanı sistemle de karşı karşıya geliyorlar. Vivo işçileri kararlı. Fabrikanın önünü "gemileri yaktık geri dönüş yok" "bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganlarıyla inletiyorlar. Bu birlik korunduğu süreçte kazanan Vivo işçileri olacaktır. Yaşasın Vivo işçilerinin onurlu mücadelesi!

5 Aralık 2022

Metal işçileri ek zam istiyor!

MESS'ten hakkımızı almak için işgal, grev, direniş!

Asgari ücret görüşmeleri başladı. Açlık sınırının Türk-İş'e göre 7.786 lira, Birleşik Kamu-İş sendikasına göre ise 8.650 lira olduğu bir ortamda asgari ücretin de bu rakamlara yakın bir yerlere çıkması bekleniyor. Asgari ücret adı üstünde Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde sigortalı çalışan bir işçinin alabileceği en düşük ücreti temsil ediyor. Fakat Türkiye'de çalışanların %46'sı asgari ücret ve altına çalışıyor. Özellikle sendikası olmayan fabrikalarda asgari ücret ve civarı ücretler ortalama ücret haline geldi.

Sendikalı işçilerin ücretleri de son yıllarda asgari ücret seviyelerine yaklaştı. 6 aylık enflasyon zamları TÜİK'in yalan enflasyon verilerine göre yapıldığı için ücretler oldukça erimiş durumda. Ocak ayında yapılacak asgari ücret zammıyla birlikte sendikalı işçilerin de büyük bir çoğunluğu asgari ücret veya civarı seviyelere gelmiş olacak. Geçmişte toplu sözleşme görmüş işçi ile fabrikaya yeni giren işçilerin ücretleri eşitlenmiş olacak. Özellikle MESS'e bağlı fabrikalarda grev yaşağı tehdidiyle imzalanan sözleşmeler metal işçilerini sefaletle mahkûm

etmiş durumda. Burada büyük bir tezatlık var. Çünkü MESS'e bağlı fabrikaların birçoğu aynı zamanda Türkiye'nin en çok kâr eden sanayi kuruluşları arasında yer alıyor. Fakat bu kârları sömürülen emekleriyle var eden metal işçilerinin payına sefalet düşüyor.

Asgari ücret zammı MESS'e bağlı fabrikalarda tüm işçilere yansıtılsın

Aynı sektörde çok daha küçük ölçekli fabrikalarda münferit toplu sözleşmeler imzalayan fabrikaların durumu ise çok farklı. Bu fabrikalarda, örgütlü işçiler üretime gelen güçlerini kullanarak çok daha yüksek oranda zamlar alıyorlar. Tabii onlar da TÜİK'in yalan enflasyon rakamları ile 6 aylık zamlar aldıkları için en sonunda asgari ücret zammı ile asgari ücrete yaklaşıyorlar. Fakat son dönemde Gebze bölgesinde emsal bir sözleşme imzalandı. Birleşik Metal-İş sendikası Gebze 1 no'lu şubesinde örgütlü Chen Solar fabrikasında Ekim ayında imzalanan sözleşmede asgari ücret koruması kazanıldı. Bu maddeye göre asgari ücret %45'ten fazla zam alırsa, %45'in üzerindeki her zam Chen

Solar'daki bütün işçilere de yansıtılacak. Chen Solar'da ortalama saat ücreti 55 lira civarında. MESS fabrikalarında ise bu rakam çok daha düşük. Bu sebeple belirlenen oranlar değişebilir. Fakat yöntem doğrudur. Elimizde emsal bir sözleşme de varken bu yöntemin MESS fabrikalarında da uygulanması için mücadele şarttır.

MESS'in dayattığı ezberleri bozalım! Tek çözüm saat ücretine ek zam!

"MESS sözleşme dışında saat ücretine zam yapmaz" ezberini bozamaz gerekiyor. Yıllardır MESS'in ve onun düzeninin belirlediği sınırlar içinde grevsiz sözleşmeler imzalıyoruz. MESS'e bağlı fabrikalarda sözleşme haricinde saat ücretlerine zam yapılmasının önünde yasal hiçbir engel yoktur. Fakat MESS bunu kendisi vermeyecektir. Geçmiş sözleşmeler her ne kadar grev yasaklarının gölgesi altında imzalanmış olsa da o sözleşmelerde alınan her bir kuruş özellikle Gebze bölgesinde Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu fabrikalardaki işçilerin gösterdiği grev iradesi sonucunda alınmıştır. Aynı şekilde

2015 yılında Renault'da Tofaş'ta ve daha pek çok fabrikadaki işgallı grevler metal sektöründeki MESS düzenini derinden sarsmış, bu mücadelelerin patronların ve sarı sendikacıların yüreğine saldırdığı korku kazanımlara vesile olmuştur. Bugün de saat ücretimize istediğimiz ek zammı ancak ve ancak bu iradeyi göstererek alabiliriz.

Örgütlü işçiler olarak her sene Ocak ayında yapılacak asgari ücret zammının yaşam standartlarımızı belirlemesi kabul edilebilir bir durum değildir. Sendikalı, örgütlü

işçi hakkını söke söke almasını bilen işçidir. Kaderini ne iktidara ne de patronlara bırakır. Sendikalı, örgütlü işçi kaderini kendi ellerine almıştır. Gün asgari ücret kaç olacak diye bekleme günü değildir. Beklemenin sonu metal işçilerinin giderek asgari ücretliye dönüşmesidir. Dolayısıyla saat ücretine zam şarttır. Başka türlü ödemeler günü kurtarır gibi gözükse de asgari ücrete doğru gidişin devam etmesi anlamına gelecektir. Gün gerekirse işgal, grev, direniş diyerek MESS'in zincirlerini kırma günüdür!

AKP iktidarı EYT düzenlemesinde bile sermayeyi koruyor, emeği mağdur ediyor!

AKP en önemli seçim yatırımlarından biri olarak EYT düzenlemesini gündemine aldı. Ancak uzun bir süre boyunca EYT düzenlemesinin ayrıntıları netleşmedi. Bunun en önemli sebebi, Erdoğan'ın ve AKP'nin son derece bilinçli bir program dahilinde sermayeye hediye ettiği mezarda emeklilik sisteminden vazgeçmeyişi. Bu sebeple en son getirdikleri formülde 8 Eylül 1999 öncesi sigortalı olanları ve yaklaşık 1,5 milyon kişiyi kapsayan bir düzenlemeyle EYT yasını sınırlandırıyorlar. Basına yansıyan haberlerden anlaşılıyor ki

bu kesim için dahi sorun çözülüyor. Çünkü AKP sadece emeklilik yaş sınırını kaldırırken, çalışma yılı arttıkça düşen aylık bağlama oranı garabetini devam ettiriyor. Bu düzenlemeyle emekli olacakları düşük emekli maaşlarına mahkûm ediyor.

AKP, EYT'den bile sermayeyi kazançlı çıkarmanın yollarını da bulmakta. EYT'lilerin düşük emekli maaşlarına mahkûm edilmesi, bu insanları emekli olduktan sonra da çalışmak zorunda bırakacak. Bu insanlar mevcut çalıştıkları işyerlerinde emekli olup tekrar istihdam edildik-

lerinde patronlar işçinin önceki ücretini vermeyecek. İşçinin eline geçen para emekli aylığından daha az artmış olacak. Aradaki fark fiilen SGK'nın patronlara ücret desteği yapması anlamına gelecek. Emeklilikte patronlara kıdem tazminatı için ucuz kredi olanağı da tanınacak. Patronların normalde her işçi için kıdem tazminatı karşılığını ayırması gerekiyor. Ancak patronlar işçinin hakkı olan bu meblağı ayırmayıp kullanıyor. Yani gasbediyor. AKP de patronlara kıdem tazminatı kredisi sağlayarak bu emek gaspına ortak oluyor.

Levent Dölek

Baz etkisi değil, enflasyon gaspı

İddiaların aksine enflasyon düşüş trendine girmedi, baz etkisine girdi. Baz etkisi şu: Yıllık enflasyonu bir önceki yılın aynı ayını baz alarak hesapladığımızda baz aldığımız ayda enflasyon ne kadar yüksek idiyse bu yılki enflasyonunuz da görece olarak düşük çıkacaktır. Resmi TÜİK rakamlarıyla dahi, geçtiğimiz yıl Kasım ayı enflasyonu yüzde 3,51 gibi yüksek bir seviyede idi. Bu yıl Kasım ayı enflasyonu bir önceki aya göre yüzde 2,88 olarak yine oldukça yüksek bir seviyede açıklandı. Ancak geçtiğimiz yıla göre daha düşük olduğu için yıllık enflasyon yüzde 85,51'den 84,39'a indi. Bu rakam daha da düşecek. Çünkü geçtiğimiz yıl tam da bu dönemde enflasyon fırlamıştı. Yıllık enflasyon için Aralık ayında yüzde 13,58, Ocak ayında ise yüzde 11,10 rakamları baz alınacak. Bu rakamların altındaki her oranda iktidar enflasyon düştü diyecek. Fiyatlar mı düştü? Hayır. Hayat pahalılığı mı azaldı? Hayır. Peki fiyatlar düşecek mi? Hayat pahalılığı azalacak mı? Hayır. Tam tersi olacak.

Çünkü Aralık ayında asgari ücret zammı belirlenecek. Normalde ücret zamlarının enflasyona etkisi belirli bir gecikmeyle olur. Ancak Türkiye'deki gibi enflasyon canavarı dizginlerinden boşanmışsa zamlar gecikmeyle değil erkene alınarak yapılır. Nitekim şimdiden bu zamları görmeye başlıyoruz. Ocak'ta birlikte daha da güçlü bir zam fırtınasına şahit olacağız. Ama yine de iktidar enflasyon düştü diyecek. Baz etkisiyle yılı yüzde 67 gibi bir rakamla kapatacağız. Ocak ayındaki muhtemel zam fırtınasıyla aylık enflasyon iki katına çıksa dahi baz etkisiyle enflasyonun belki de yüzde 59'a indiğini göreceğiz. Öte yandan Ocak ayında açlık sınırı 8.500 liraya yoksulluk sınırı da 27.700 liraya çıkmış olacak. Ama iktidar yine de enflasyon düştü diyecek! İşte size algı operasyonunun şahı!

Baz etkisi üzerinden yapılan bu algı operasyonunun en kötü yanı şu: AKP iktidarı kamuoyundaki baskının azalacağını umarak enflasyonu dizginlemek şöyle dursun azdıracak politikalar izleyerek seçim sürecinin finansmanı için kesenin ağzını açmaya devam edecek. Bu politika istedikleri sonucu verir mi? Bu ayrı bir tartışma konusu. Pek kolay olmayacak. Ama faturayı işçi ve emekçilerin ödeyeceği kesin. Fayda sağlayacak kesim ise yine sermaye olacak. Algı operasyonunun düpedüz gaspa dönüştüğü yer ücretlerdir. Devlet topladığı vergi ve harçları üretici fiyatları endeksi (ÜFE) ortalaması üzerinden yüzde 123'lük yeniden değerlendirme oranıyla arttırırken işçi ücretleri ve memur maaşlarında TÜİK'in çok daha düşük olan resmi tüketici fiyatları endeksi (TÜFE) esas alınıyor. Akademisyenlerden oluşan ENAG'ın yıllık enflasyonu yüzde 170 ya da DİSK Araştırma Merkezi'nin en düşük gelire sahip kesimin en temel ve zaruri ürünleri kapsayan gıda enflasyonunu yüzde 151 olarak açıkladığı bir ortamda memur maaşına yıl sonunda gelecek zam en fazla yüzde 15 olacak gibi görünüyor. İşçiler de yeni yılda ücret artışı istediklerinde ise patronlar içinin karşısına TÜİK'in baz etkisiyle yumuşatılmış (yarı yarıya indirilmiş!) rakamlarını çıkaracaklar.

Buna baz etkisi denmez, olsa olsa enflasyon gaspı denir. Bu gaspa karşı işçinin emekçinin örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka bir yolu yok. Bu yüzden sendikaların asgari ücret tartışmasında rakam açıklamasının bir kıymeti olmadığını söylüyoruz. Mesele rakam açıklamak değil, o rakamları söke söke almaktır. Türk-İş'in ağası Ergün Atalay'ın kendi açıkladığı açlık sınırının bile altında olan 7.750 liradan bahsetmesi bir kepezelik. Onu geçelim. Ama yüksek rakam söylemenin de bir esprisi yok. Geçtiğimiz yıl DİSK iddialı bir şekilde 5200 net demişti. Temmuz'a geldiğimizde açlık sınırı 6800 lira olmuştu. Dolayısıyla bu yıl DİSK 13.200 lira dedi ama ekledi: "yıl içinde yeniden gözden geçirilmiştir ve esas mesele toplu sözleşmedir."

Biz daha da radikal biçimde söyleyelim. Asgari ücret zammının artık bir önemi yoktur. Esas mesele olmanın da ötesinde tek mesele toplu sözleşmedir. Ancak sendikali ve örgütlü olan işçi, ücretini açlık sınırına endekslenmekten kurtarabilir. Şunu da belirtelim örgütlü olmak sendikali olmanın bir adım ötesidir. Sendikasına sahip çıkan ama onu denetleyen ve irade sahibi olan bir işçi grubu gerçekten örgütlüdür. Bir örnek! Birleşik Metal-İş'te örgütlü Gebze'deki Chen Solar işyeri yeni toplu sözleşmesini yaptı ve fabrikada en düşük işçi ücretini DİSK'in bahsettiği seviyelere çıkarabildi. Ayrıca asgari ücret zammı yüzde 45'i geçerse bu geçen kısmı doğrudan ücretlere yansıtacak bir düzenlemeyi de sözleşmeye soktu. Sendikali ve örgütlü işçinin gücüdür bu. Şimdi sıra MESS'te. Metal işçisi asgari ücret seviyesine geriliyor ve buna karşı örgütlü gücünü mutlaka kullanmak zorunda. Örgütsüz olanlar da ne yapıp edip örgütlenmeli. Elbette örgütlenmenin de bedeli var bu ülkede. Patronlar AKP iktidarıyla el ele ne yasa ne anayasa tanıyor yapmadıkları zulmü bırakmıyorlar işçiye. Ama inanın örgütsüz olmanın bedeli örgütlü olmaktan çok daha fazla.

Tabii işyerinde ya da bir adım ötede işkolunda verilecek mücadelelerin de kazanımları sınırlıdır. Görece olarak iyi dediğimiz toplu sözleşmeler dahi zamanla erimektedir. İşçi sınıfının hayat pahalılığına karşı ücretlere her ay enflasyon oranında otomatik zam (Eşel Mobil) talebiyle topyekün seferberliği gereklidir. Sendikalar rakam tartışması yapmak yerine örgütlenme önündeki engellere odaklanmalı ve Eşel Mobil talebini öne çıkarmalıdır. Nihayet işçinin sorunlarının kaynağı da çözümü de eninde sonunda siyasidir. Ne istibdada boyun eğilmeli ne de Altılı Masalardan medet umulmalı. İşçi sınıfı ekme ve hürriyet için mutlaka siyaset masasına yumruğunu vurmalıdır. Gasp düzeni ancak böyle son bulacaktır.

Düzen siyasetinin anayasası sermayenin çıkarıdır! Çözüm zincirsiz Kurucu Meclis'tedir!

Millet İttifakı ve Altılı Masa'nın Türkiye'deki istibdad rejimine son verme, başkanlık rejimini değiştirerek parlamenter sisteme geçme iddiası hem içerik hem de biçim açısından tam bir aldatmacadır. Türkiye'deki rejimin değişmesi için 2023 seçimlerinde Altılı Masa adayına ve partilerine oy verilmesini isteyenler halkı kandırıyor. Çünkü bu seçimlerden sonra anayasa değişikliği için gerekli bir meclis oluşma ihtimali yok.

Mevcut durumda anayasa değişikliği teklif etmek için 200 milletvekilinin imzası, değişikliğin gerçekleşmesi için 400 milletvekilinin kabul oyu gerekiyor. 360-400 arasında kabul oyu anayasa değişikliğini referandumla götürüyor. Şu anda TBMM sandalye dağılımı AKP 286; CHP 134; HDP 57; MHP 48; İyi Parti 37; TİP 4 ve 14 milletvekili de diğer partilerden ve bağımsızlardan oluşuyor. Ne Cumhuriyet İttifakı ne de Altılı Masa (HDP ve TİP dahil edilse bile!) anayasa yapacak çoğunluğa sahip değil. 2023 seçimleri sonrasında meclisteki çoğunluk Cumhuriyet İttifakı'ndan muhalefete geçse dahi anayasa değişikliği için yeterli bir çoğunluğun sağlanamayacağı açık.

Cumhuriyet İttifakı ve Altılı Masa sermayenin çıkarlarında uzlaşıyor

Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyor. O da istibdad cephesi (AKP-MHP-BBP) ile düzen muhalefetine (Altılı Masa) anayasa değişikliği için uzlaşmasıdır. O kadar sert bir kavga var ki böyle bir uzlaşma mümkün değil diye düşünenler yanılır. 7 Haziran ve 1 Kasım arasında Erdoğan ve Bahçeli taş koymasaydı AKP ve CHP koalisyonu kurulacaktı. HDP de buna destek vereceğini açıklamıştı. Yarın da benzer ittifaklar kurulması kimseyi şa-

şırtmamalıdır. Düzen partileri için her zaman bir uzlaşma zemini vardır ve bu zemin de sermayenin çıkarlarıdır.

Anayasa konusunda ortaya çıkarılan tasarlara baktığımızda da bu uzlaşma zeminini görmek mümkün. Sermaye mevcut sistemdeki güçlü yürütmeyi bir kazanım olarak görüyor, sermayenin çıkarını gözetken ve emekçi halka bedel ödeten politikaların hızla uygulanmasını istiyor. Aynı sermaye sınıfı iktidar üzerinde denetim sahibi de olmak istiyor. Bu yüzden mevcut sistemde denge ve denetim mekanizmalarının arttırılmasını istiyor. Meseleye bu sınıfsal perspektiften baktığımızda MHP'nin anayasa taslağında, meclis denetimini arttıran, yürütmenin yetkilerini sınırlandıran maddelerin olması; AKP'nin, mevcut rejimde revizyona gidebileceğini söylemesi; Altılı Masa'nın ise parlamenter sisteme "güçlendirilmiş" sıfatı takarak güçlü yürütmeye vurgu yapması anlam kazanıyor.

Temel hak ve hürriyetler için söylenenler ise tamamen laf salatasından ibaret. Çünkü düzen partilerinin anayasa teklifleri 12 Eylül'ün grev yasakları rejimine dokunmuyor, sendikalar haklarına güvence getirecek maddelerden uzak duruyor, patronların işten atma hürriyetine dokunmamak için çalışma hakkında bahsetmiyor. Sermayenin teşebbüs hürriyeti adı altında patrona sınırsız emek sömürüsü ve

işten atma hakkı tanınıyor. Özetle ister Cumhuriyet İttifakı'nın revize edilmiş başkanlık sisteminde isterse Millet İttifakı ve Altılı Masa'nın güçlendirilmiş parlamenter sisteminde sermayenin kırmızı çizgilerine zinhar dokunulmuyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halk seferberliği ile zincirsiz Kurucu Meclise!

İşçi sınıfı ve emekçi halk ise ekme ve hürriyet istiyor. Sömürü düzeninin ve istibdad rejiminin değişmesini talep ediyor. Bunun için çözüm yolu barajlı, yasaklı, sopalı seçimler ve bu seçimlerle kurulacak zincirli bir meclis olamaz. Düzen siyasetinin zincirleri kırılmalı, bu siyasetin dayattığı matematik aşılmalıdır. Bunun yolu işçi sınıfının ekme ve hürriyeti kendi öz gücüyle ve emeğiyle kazanmasıdır. Yöntem işgal, grev, direniştir! İşçi sınıfı ve emekçi halk seferberliğidir. Düzeni değiştirecek adımı zincirsiz bir Kurucu Meclise atmak mümkündür. Cumhuriyeti kuran Büyük Millet Meclisi böyle bir Kurucu Meclis'ti. Ne saltanatın iradesiyle ne emperyalist işgalcinin icazetiyle kuruldu. Millî mücadelenin içinden çıktı! Ama bu sefer ardındaki güç işçi sınıfı olacak. İşçi sınıfı masaya böylesine yumruğunu vurduğunda ise işçi sınıfı iktidarı dahi gündeme gelecektir.

Maraş katliamının 44. yıldönümü: Mezhepçiliğe, faşist saldırılara karşı örgütlen!

1970'li yıllara damgasını vuran işçi sınıfı ve yükselen sınıf mücadelesine karşı NATO uzantısı kontrgerilla çetelerinin adım adım ördüğü katliamlardan biri de Maraş katliamıdır. Faileri hiçbir zaman cezalandırılmayan katliamın sonucunda resmi rakamlara göre 111 kişi canice katledilmiştir. O günleri yaşayanların anlatımına göre rakam en az iki katıdır.

Katliam göz göre göre örüldü

19 Aralık akşamında ülkücülerin film gösterimi sırasında kimliği belirsiz kişilerce bir sinemaya patlayıcı madde atıldı. Bunun üzerine faşistler, CHP il binası ve o dönem sol görüşlü öğretmenlerin örgütlendiği TÖB-DER (Türkiye Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği) binasına saldırılar düzenledi. 20 Aralık'ta Yörük Selim Mahallesi'nde Alevilere ait olan ve devrimcilerin gittiği bir kuraathaneye bomba atıldı. Faşist saldırılar, 21 Aralık'ta TÖB-DER üyesi iki sol görüşlü öğretmenin vurulması ile devam etti. Ertesi gün Cuma namazı çıkışı 10 bine yakın kişiyle toplanan faşistler, öğretmenlerin cenazelerinin kaldırılması için toplanan kalabalığa

saldırdı. Cuma namazında "Alevileri öldürenin hacca gitmiş sayılacağı" vaazı verilmişti. Cenazeler yerlerde bırakıldı. İşyerleri ve Alevilere ait mahalleler faşistler tarafından tahrip edildi. Çatışmalarda 3 faşist öldürüldü.

23 Aralık'ta MHP'ye ve belediyelere ait hoparlörlerden Sünni mahallelere saldırı olacağı haberini yayan, mahallelerin "Kızılarcı" doldurulduğu anonsu yapan kişiler, ölen üç faşistin cenazesinin kaldırılması için Sünni halkı toplanmaya çağırdı. Hızla toplanan eli silahlı çetelerle, MHP'ye bağlı ülkü ocakları üyesi faşistler, iki gün boyunca hiçbir devlet müdahalesine maruz kalmaksızın Alevileri ve emekçi halkı katletti. Saldırılarda uzun namlulu silahların da kullanıldığı ortaya çıktı. Faşistlerin giremediği tek mahalle ise devrimcilerin örgütlendiği Yörük Selim Mahallesi'ydü. Devrimcilerin mahalleye çekilme çağrısına uymayan pek çok kişi ise hayatını kaybetti.

Devletli katliama karşı örgütlen!

Katliam sürerken polis devre dışı

birakıldı. Asker üç gün boyunca faşistleri engellemesin diye şehre yönlendirilmedi. Adeta mahalleleri kaderiyle baş başa bırakan devlet, yüzlerce Alevinin ölümüne neden oldu. Bu katliam, ölümlere bilinçli bir şekilde göz yumulması nedeniyle devletli bir katliamdır. Sonraki yıllarda katliamın faileri cezalandırılmadığı gibi meclise sokularak ödüllendirilen bile olmuştur.

Benzer bir katliamın bugün yaşanmayacağına garantisizdir. Türkiye'nin bir iç savaş ortamına çekilmesi durumunda devlet, Alevilere ve emekçi mahallelerine yardım eli uzatmayacaktır. Maraş'tan çıkarılması gereken ders, tıpkı katliama karşı Yörük Selim Mahallesi'nde örgütlenerek faşistlere karşı koyan devrimciler ve devrimcilerle hareket eden emekçi halk gibi, bulunduğumuz mahallelerde örgütlenmek, anti-faşist mücadeleyi hızla örmek, hayatımıza, ekmeğimize ve hürriyetimize sahip çıkmaktır. Devrimci İşçi Partisi, katliamın 44. yıldönümünde yeni devletli katliamlara karşı koyabilmek için tüm emekçi halkı örgütlenmeye çağırılmaktadır.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Düzen siyasetinden kopun! İstibdadı yenmek, halkın iradesini savunmak, kardeş kavgasına karşı çıkılmak için birleşelim!

2023 seçimlerine, Cumhuriyet İttifakı ve altılı masada temsil edilen iki burjuva kampın iç kavgasının belirlediği bir siyasi ortamda gidiyoruz. Toplum ekonomik krizin etkisiyle bir yanda sermaye diğer yanda geniş emekçi kitleler olmak üzere derin bir sınıfsal yarılma yaşadığı halde bu çelişki siyasette yansımaları bulmuyor. Bunun başlıca sebebi bir alternatif oluşturma iddiasındaki Sosyalist Güç Birliği ile HDP'nin etrafında kümelenen Emek ve Özgürlük İttifakı'nın mevcut kamplaşmaya fiilen Altılı Masa lehine dahil olmalarıdır. Erdoğan'ın karşısında Altılı Masa'nın olası adayını destekleme pozisyonunu esas alan, bir Cumhurbaşkanı adayını çıkarmaktan imtina eden bu ittifaklar işçi sınıfı ve emekçi halk için bir iktidar perspektifi sunmamaktadır.

Emek ve Özgürlük İttifakı Altılı Masa'yı Kürt sorunu ve demokratik haklar temelinde eleştirmenin, Sosyalist Güç Birliği ise Altılı Masa'nın siyasal İslamcı bileşenlerine karşı CHP'yi laiklik hattına çekmeye çalışmanın ötesine geçebilen bir politika ortaya koyabilmiş değil. Bu siyasal konumlanış hep aynı gerekçeyle savunuluyor: "Erdoğan'ın yenilmesi esas hedeftir ve biz bu hedefe zarar verecek bir tutum içinde olmayacağız." Bu gerekçeden yola çıkarak Altılı Masa'nın adayını destekleme sonucuna varmak son derece yanıltıcıdır. Tam da düzen muhalefetine pasif destek verilmesi düzen siyasetinin, siyasal kutuplaşmayı sınıfsal alandan uzaklaştırıp kimlik ve yaşam tarzı zeminine çekmesini yol veriyor. Asıl bu tutum Erdoğan'ın kaybettiği oyları yeniden toplamaya sebep oluyor. Ekonomide bir iyiyeye gidüş yok. Emekçi halkın tepkisi azalmış da değil. Ancak Altılı Masa'nın her yanından burjuvalık ve Amerikancılık akmaktadır. Bunu gören emekçi ve yoksul kitleler AKP ve MHP'den yüz çevirse de kimlik siyaseti toptan bir kopuşa mani oluyor. Türban tartışmaları etrafında harlanan yaşam tarzı kutuplaşması, sınır ötesi operasyonlar eşliğinde estirilen şovenist rüzgarlar ile AKP-MHP seçmeni emekçiler ve yoksullar tekrar gerisin geriye istibdad cephesinin etki alanına çekiliyor.

Sınıfsal olarak işçi sınıfı saflarında mevzilenmek yerine

kendilerini bir kimlik olarak solculuk etrafında tanımlayan sosyalistler, bağımsız bir siyasal tutumun muhalefeti mutlaka böleceğini ve zayıflatacağını düşünüyorlar. Sosyalist hareketin AKP ve MHP seçmeni olan işçi, emekçi ve yoksul kitleleri kazanabileceğini, siyasetin emek sermaye kutuplaşmasına çekilmesinin mevcut istibdad rejimine karşı en etkili politik tutum olacağını göremiyorlar. Sosyalist bir işçi sınıfı siyasetinin, AKP-MHP seçmeni bir işçiye Gelecek, Saadet ya da Deva partili bir siyasal İslamcı burjuva siyasetinden çok daha yakın ve ikna edici olacağını hayal dahi edemiyorlar. Cumhurbaşkanı seçimlerinin yapıldığı gün akşamı yapılacak sandıklardan Erdoğan'ın kaybederek çıkmasını hedeflerken kavganın bugünden kaybedilmekte olduğunu fark edemiyorlar. Oysa gerçek şudur ki işçi sınıfının ve emekçi halkın siyasal alternatifinin olmadığı bir seçim sandığından hangi sonuç çıkarsa çıksın baştan kaybedilmiş olacaktır!

Bugün istibdad cephesinin izlediği seçim ekonomisi, krizi engellemeye değil seçim sonrasına ertelemeye yöneliktir. Seçim sonrası dizginlerinden tamamen boşanmış bir hayat pahalılığı, devasa bir borç bacağı ve burjuva kamplardan hangisi kazanırsa kazansın işçi sınıfına işsizlik ve yoksullukla ödetecek devasa bir fatura bizleri beklemektedir. 2023 seçimlerini Erdoğan'dan kurtulmak için "köprüden önceki son çıkış" olarak gören sosyalistler işçi sınıfı ve emekçi halk nezdinde gerçek bir alternatif odak oluşturmak, giderek keskinleşen ve seçimlerden sonra daha da keskinleşecek olan sınıf çatışmasında taraf olmak için son çıkışı kaçırmak üzereler. Tüm bu sebeplerle bir Cumhurbaşkanı adayını çıkarmak, istibdad cephesine karşı mücadelede düzen muhalefetine ayrışmak mutlak bir görev olmaya devam ediyor. Bu görevin altından kalkmak da sosyalistlerin güçlerini bu doğrultuda birleştirmelerini zorunlu kılıyor.

İstibdad cephesinin iktidara tutunmak için seçim sürecinde her türlü provokasyona ve manipülasyona başvurabileceği açıktır. Bunların örneklerini şimdiden görüyoruz. Bu provokasyon ve baskı ortamında düzen siyasetinden bağımsız bir odak oluşturmak daha da

önemli hale gelmektedir. Düzen siyasetinin iki burjuva odağı dışındaki ittifaklar bu süreçte bilhassa da sandık güvenliği konusunda ve halkın iradesinin gasbedilmesi tehlikesi karşısında bağımsız bir merkez oluşturmalıdır. Kime oy vermiş olursa olsun halkın oylarının sandıkta gasbedilmesine, sandık dışında da halk iradesinin bastırılmasına, halkın bir kardeş kavgasına sürüklenmesine engel olmak ancak bu şekilde mümkün olur.

Sandığa ve oylara sahip çıkmak için düzen muhalefetiyle ortak hareket etme düşüncesi de Altılı Masa'nın Cumhurbaşkanı adayını destekleme düşüncesi kadar yanlış olur. 2015'te 7 Haziran-1 Kasım arasında saldırı, suikast ve bombalamalar halkı sindirip pasifize ederken düzen siyasetinin muhalefet cephesinin nasıl sustuğunu ve AKP ile işbirliği arayışına girdiğini unutmamak. Başkanlık sisteminin dayatıldığı mühürsüz referandumun düzen partilerince nasıl sineye çekildiğini unutmamak. Adalet yürüyüşü yapan Kılıçdaroğlu'nun yürüyüş biter bitmez kazandığı prestiji Abdullah Gül'ü ortak aday olarak parlatmak için kullanmasını unutmamak. Kendini aynı bugünkü gibi Erdoğan'a karşı tek aday olarak sunan Muharrem İnce'nin seçim gecesi "adam kazandı" diyerek beyaz bayrak çekmesini unutmamak. Düzen siyasetiyle birlikte halkın iradesi savunulamaz! Halkın iradesi ancak düzen siyasetinden bağımsız olarak savunulabilir. Bugüne kadar farklı ittifaklarda bulunan güçler seçimler konusunda ortak bir tutumda buluşmasa dahi mutlaka sandık güvenliği ve halkın iradesinin gaspı tehlikesi konusunda, halkın iradesinin savunulmasında ve kardeş kavgasına karşı işçilerin birliğini halkların kardeşliğini yükseltmekte birlik olmalıdır!

Devrimci İşçi Partisi bu düşünce ve değerlendirmeler ışığında bir kez daha düzen siyaseti dışında sosyalistler başta olmak üzere işçi sınıfından, emekçi halktan ve ezilenlerden yana tüm güçleri Cumhurbaşkanı adaylığından sandık güvenliğine kadar düzen siyasetinden bağımsız bir odak oluşturmaya çağırılmaktadır!

Ertuğrul Oruç

Halk ve sağlık emekçileri mağdur oluyor, Sağlık Bakanı övünüyor

Sağlık Bakanı Fahrettin Koca, Türkiye'de sağlık hizmetlerinin iyiyeye doğru gittiğini göstermek için birtakım veriler paylaştı. Bakan Koca, aylık poliklinik muayene sayısının 2020'de 13 milyonken şimdi 26 milyona ulaştığını, günlük randevu sayısının ise 600 binlerden 900 binlere çıktığını, geçen yıl toplam ameliyat sayısının 6,6 milyonken bu yıl henüz bitmeden bu sayının 5,8 milyona geldiğini övünerek açıkladı. Oysa sağlık merkezlerine tedavi amacıyla başvurunun artması endişe edilecek bir durum olması gerekir. Sağlık Bakanının, "toplum geçmişe göre acaba daha çok mu hasta oluyor" diye düşünmesi gerekirken, övünmesinin altında yatan başka nedenler var.

Sağlık hizmetlerinin temel amacı insanların hasta olmasını önlemek olmalıdır. Toplumda önlenebilir hastalıklara yakalanan ne kadar çok insan varsa sağlık hizmetleri o derece başarısız demektir. Hastalıkları önleme uğraşına girmeden sadece tedavi etmeye odaklanmak, bataklığı kurutmakla uğraşmayıp sivrisinekle mücadele etmeye benzer. Türkiye'de olan budur. Sağlık hizmetleri halkın sağlığını korumak için verilmez çünkü sağlık sistemi kâr odaklı kurgulanmıştır. Kamu veya özel sağlık merkezlerine hasta başvurusu olmazsa sistem yürümez. Dolayısıyla mevcut sağlık sistemi sağlıksız bir toplum yaratarak varlığını sürdürmek zorundadır.

İnsanların hasta olmasını önlemek için onların yaşadığı ve çalıştığı alanlarda sağlık hizmetini sunmak gerekir. Böylece o ortamların da sağlık açısından uygun hale getirilmesi sağlanabilir. Hastalık yapma potansiyeli olan her türlü neden daha kaynağında etkisiz hale getirilir. Ülkenin sağlık hizmetlerinin de özellikle bu alanlara yoğunlaşması gerekir. Oysa Türkiye'de AKP'nin uygulamaya koyduğu "Sağlıkta Dönüşüm Programı" ile sağlık ocakları sistemi çöktürüldü, yetersiz de olsa iş yerinde sunulan ve iş yerini de denetleyen sağlık hizmetleri giderek kötüleşti.

Sağlıkta Dönüşüm Programı, özel hastane zincirlerinin, özel tıp merkezlerinin açılmasının önünü açarak, kamuda ise ilaç, tıbbi malzeme gibi alanları piyasaya terk ederek Türkiye sağlık ortamını tamamen kâr üzerinden işler hâle getirdi. Bu sistemin işleminin yegâne yolu hasta başvurusunu arttırmaktı. Bunu sağlamak için AKP, hastanelere erişimin önündeki engelleri kaldırdı, muayene sürelerini her geçen gün kısalttı. Bugün için Türkiye'de doktor başına düşen başvuru sayısı 2000'lerin başına kıyasla 3,5-4 kat artmış durumda. Geçmişe göre hastanelere daha kolay erişiliyor ancak ne toplum daha sağlıklı ne de sağlık emekçilerinin nitelikli sağlık hizmeti sunacağı bir sağlık ortamı var.

Sağlık merkezlerine bu kadar fazla başvurunun olması sağlık emekçileri üzerinde de olumsuz etkiler yaratıyor. Sağlık emekçileri; yaptığı işten zevk almayan, yaptığı iş üzerinde söz hakkına sahip olmayan, örgütlenmesi önünde ciddi engeller bulunan şartlarda çalışıyor. Özlük hakları erirken, çalışma koşulları kötüleşiyor. 2000'ler öncesine kıyasla hastanelere erişimin kolaylaşmış olması bir süreliğine halkın memnuniyetini kazanmıştı. Ancak ekonomik krizle beraber sağlık hizmetlerinden alınan katkı paylarının ciddi şekilde artması, özellikle kamuda sağlık emekçilerinin özlük haklarında ve çalışma koşullarında kötüleşmeye bağlı olarak kamudan ayrılmaları, kamuda sağlık hizmetlerinin niteliğini düşürmüştü. Bu da halkta hoşnutsuzluk yaratmıştı. Sağlık emekçilerinin koşullarının iyileştirilmesi için yaptıkları eylemler sonucunda hükümet, özlük haklarında yetersiz de olsa iyileştirme yapmak zorunda kaldı. Şimdi hükümet, sağlık emekçilerine "maaşınıza zam yaptık, şimdi seçime kadar benim istediğim şekilde çalışacaksınız" demektedir. Bakan, hem halkın memnuniyetini geri kazandığını düşündüğü için hem de sağlık piyasasının kârına kâr kattığı için övünmektedir. Toplumun sağlıklı olmasını sağlaması gereken sağlık sisteminin kendisi, sağlıksızlığın nedeni haline gelmiştir. Hem halk hem sağlık emekçileri sistemin mağdurudur. Fail ise sağlığı piyasalaştıran sağlık politikaları ve onun uygulayıcılarıdır. Sendikalar ve meslek örgütleri piyasacı sağlık politikalarına karşı bütünlüklü bir mücadele programını bir an evvel oluşturup hayata geçmelidir.

Armağan Tulun

Emekçi kadınlara Rosa'yla aynı yöne bakma çağrısı: "Ben Rosa Luxemburg"

Bertolt Brecht bir şiirinde şöyle diyor: "Bir gün mücadele eden insanlar vardır ve onlar iyidir / Bir yıl mücadele edenler vardır, onlar daha iyidir / Yıllarca mücadele eden insanlar vardır ve onlar çok daha iyidir / Ama bir ömür boyu mücadeleye veren insanlar da vardır ve asıl vazgeçilmez olanlar işte onlardır." Rosa Luxemburg, dünya tarihinin böyle vazgeçilmez insanlarından biri. İşçi sınıfının ilk iktidarı olan Paris Komünü ile yaşıt, devrim ile doğdu, devrim için yaşadı ve devrim için öldü. Ölmeden önce yazdığı son yazısını "vardım, varım, var olacağım!" sözleriyle bitirirken kendisinden değil, devrimden bahsediyordu. Rosa Luxemburg, mücadele yoldaşı Karl Liebknecht ile birlikte öldürüldükten sonra, Ekim devriminin iki büyük önderinden biri olan Trotskiy onların ardından "Karşı devrim, hiç kuşku yok ki daha şanlı kurbanlar seçemezdi. Ne şaşmaz bir darbe! Ne kadar şaşırtıcılıktan uzak! Devrim ve karşı-devrim birbirini iyi tanıyor-du." demişti.

Alman devriminin önderlerinden, tarihin gördüğü en büyük devrimci kadını, Rosa Luxemburg'u, etkileyici bir anlatımla tanıtmak isterseniz, İstanbul'da Jülide Kural'ın kendisinin yazıp yönettiği ve oynadığı tek kişilik oyununu, "Ben Rosa Luxemburg"u mutlaka izlemelisiniz. Oyunun prömiyeri için muhtemelen bilinçli bir şekilde 25 Kasım seçilmiş. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde, erkek egemenliğinin kökünü kurutacak bir dünyanın kapılarını açmak için sosyalizm uğruna mücadeleye ömrünü adanmış bir kadının hayatını oynamak ne güzel bir tercih. Oyun, izleyenlere nasıl bir kadının hayatını izleyeceklerini, çarpıcı hatta sarsıcı bir şekilde göstererek başlıyor. Ve oyun Rosa Luxemburg ancak bu kadar güzel anlatılabilir dedirten bir hayranlık yaratarak akıp gidiyor. Rosa Luxemburg'un çocukluk yıllarında yaşadığı sağlık sorunları, öğrenme iştahı, azmi, inatçılığı, o dönem tümüyle erkeklerin dünyası olan Enternasyonaldeki varlığı, ideolojik ve politik tartışmalardaki keskinliği, devrime olan inancı, cesareti, Lenin'le ve Clara Zetkin'le yoldaşlığı, aynı zamanda Rosa Luxemburg'un mektuplarından bildiğimiz, doğaya tutkuyla bağlılığı, çok sevdiği Leo'ya olan aşkı, müziğin hayatındaki yeri, kısaca onun hayatına ve mücadelesine dair her şey, öylesine olduğu gibi, öylesine yerli yerinde aktarılıyor ki...

Rosa'yı Lenin'in karşısına koymak için eğip bükmeye, sağa sola çekiştirmeye çalışanlardakinin aksine bir Rosa Luxemburg'a şahit oluyorsunuz bütün oyun boyunca. O mücadelesinde Lenin'e karşı değil Lenin'le birlikte! Emperyalizme karşı, burjuvaziye karşı, Bernsteinlara karşı! Rosa'ya kâh siyasi faaliyetler kâh sürgün nedeniyle kâh devrimin peşinde ülke ülke gezerken eşlik etmenizi sağlayan sahne kurguları ve dekorun sadeliği de Rosa Luxemburg'un incelikli bir yansıması gibi. Jülide Kural hem yazar hem yöneten hem de oynayan. Oyunu izlerken arkasında muazzam bir çalışma ve emek olduğunu fark etmemek mümkün değil. Oyunun sonunda Rosa Luxemburg'un hayatına, mücadelesine duyduğunuz hayranlık, bugün böylesine bir oyunla insanları Rosa Luxemburg'la buluşturduğu için Jülide Kural'a şükran duygusu ile birleşiyor.

Oyunun sonunda tüm salon Jülide Kural'ı ayakta alkışlayıp defalarca sahneye çağırdıktan sonra Jülide Kural eline mikrofonu alıp "Rosa'ların artmasını" diledi. Dünya bir kez daha bir dünya savaşı tehlikesi ile karşı karşıyayken, Rosa Luxemburg'un "ya sosyalizm ya barbarlık" sözü en az o günkü kadar güncelken, dünyanın dört bir yanında halk isyanlarıyla, kitle hareketleriyle devrim, "vardım, varım, var olacağım!" diyor; önderliğini arıyor; ayağa kalkacağı günü bekliyor. Ve bu mücadelelerin önünde kadınlar yer alıyor. Bugün yanı başımızda İran'da olduğu gibi... İran'da Mehsa Emini'nin öldürülmesinden sonra sokaklar "kadın, yaşam, özgürlük" sloganları ile çınlıyor. Bu slogan, "iş, ekmek, özgürlük" sloganı ile buluşuyor. Mücadele, Mehsa Emini'yi baş örtüsü kuralına uymadığı bahanesiyle zorla araca bindirip polis merkezine götüren ve orada ölümüne sebep olan irşad polisi (ahlak polisi) biriminin lağvedilmesini sağlıyor. Bir devrim değil belki bugün İran'da yaşanan ama kendi hayatlarında devrimi gerçekleştiren ve kendilerine dayatılan yaşama meydan okuyan kadınların arasından mutlaka yeni Rosa'lar çıkacak. Oyunla ilgili hazırlanan broşürde Jülide Kural, Rosa'ya yazdığı mektubunda "Birazdan sahnede olacağız sizinle. Birbirimize karşıyacağız, günbegün çoğalacağız. Biz aynı yöne bakan kadınlar..!" diyor. Evet her gün daha fazla emekçi kadın şu an vermekte olduğu mücadeleyi bilinçli bir şekilde ve günbegün çoğalarak dünya devrimi mücadelesi ile birleştirecek. Rosa'lar mutlaka artacak. Ve "Ben Rosa Luxemburg" oyunu da daha fazla kadının ve erkeğin Rosa Luxemburg'un yolundan gitmesine katkı sağlayan eserlerden biri olacak!

Adil bir barış, haklı bir savaş: Kürtlerle barış ABD'yle savaş!

Hakikate ekmek ve su kadar ihtiyaç duyduğumuz günlerden geçiyoruz. Taksim katliamından Suriye'nin ve Irak'ın kuzeyine yönelik hava harekâtına uzanan süreç, Suriye'nin kuzeyine yönelik kara harekâtının gündeme gelmesiyle yeni bir boyut kazanıyor. Savaş, Türkiye'nin sadece güney sınırında yaşanmıyor, toplumun her hücrelerine nüfuz ediyor. Bu gerçekten milletin güvenliği, birliği ve esenliği için "terör belâsına ve onu besleyen dış güçlere" karşı verdiği bir savaş mı? İktidar olan biteni böyle anlatıyor. Düzen muhalefeti de her sözüne savaşa övgü girizgâhı ile başlayıp bu anlatıya ortak oluyor. En fazlasından bu işi iç siyasete alet etmeyelim diyerek cılız bir itiraz yükseltiyor.

Bu sürecin mevcut iktidar ve Cumhur İttifakı tarafından yaklaşan seçimlerde bir oy kazanma vesilesi olarak değerlendirileceğine şüphe yoktur. Ancak tüm yaşanan süreç sadece bu saikle açıklanamaz. Savaş politikasında sadece AKP ve MHP'nin değil, bir bütün olarak sömürgeci burjuvazinin maddi çıkarları vardır. Bu savaş politikasında ABD emperyalizminin çıkarlarını gerçekleştirme için muazzam fırsatlar söz konusudur. ABD ve NATO bu politikanın engeli değil kışkırtıcısıdır. Bu politikadan çıkarı olmayan, tam tersine ağır bedeller ödemekte ve ödeyecek olan ise her dilden memleketteki işçiler, emekçiler ve yoksullardır.

Kandırılmayı reddediyoruz!

Bugün "ya bizimlesin ya teröristlerin yanındasın" diyenler, 10 Ekim 2015 Ankara Garı katliamında DAİŞ'in bombalarıyla parçalanmış cesetler yerdeyken, yaralılar can çekişirken halka tazyikli su ve biber gazı sıkarak saldıranlar ile aynı kişiler. Onlar da biz de dün neredeysek bugün aynı yerdeyiz. O gün "kokteyl terör örgütü" diye bir şey uydurmuş, emek, barış, demokrasi mitingi yapmak için toplanmış halkın neredeyse hükümeti sıkıştırmak için kendi kendini öldürttüğünü ima etmişlerdi. Ama olan bitenin kimi sıkıştırıp kimin önünü açtığını "10 Ekim'den sonra oylarımız arttı" diyen dönemin başbakanı Davutoğlu'nun ağzından tüm Türkiye duymuştu. Şimdi 7 Haziran 2015 ve 1 Kasım 2015 seçim tarihleri arasındaki dönemin şaibeli olduğunu bizler değil "konuşursam bazıları sokağa çıkamaz" diyen Davutoğlu'ndan istihbarat kaynaklarını şahit gösteren Ümit Özdağ'a kadar düzen siyasetinin temsilcileri söylüyor. Geçmişte 12 Eylül darbesine giden süreçteki kanlı eylemlerin, NATO'cu kontrollerinin faşist tetikçileri eliyle nasıl hazırlandığı bugün herkes tarafından biliniyor.

Gezi'de "camide içki içtiler" dediler, yalan çıktı. Bir grubun ba-

şörtülü kadının üzerine pislediği iddia edildi, yalan çıktı. Son dönemde bunlara "camilerimizi yakıtılar" yalanı eklendi. Bunlar kardeş kavgası çıkaracak, kan dökülmesine yol açacak cinsten provokasyonlar. Bunları söyleyenler Taksim katliamı, bu katliamın failleri ve ilişki ağları ile ilgili "biz ne dersek ona inanacaksınız" diyorlar. "Aksini iddia eden haindir" diyorlar. Geçmiş ortada, söylenen yalanlar ortada! Halkın birliği, esenliği, güvenliği için sorgusuz sualsiz inanmak mıdır doğru olan yoksa çelişkilerin üzerine gitmek, hakikatin ortaya çıkmasını talep etmek mi?

Zamanında Fethullahçılara hayırsever eğitim gönüllüsü kılıfı geçirmişlerdi ama altındaki Amerikancı İsrailci bir kontrgerilla organizasyonu. Darbeye kalkıştı. Daha sonra "kandırıldık" dediler. Oysa bu cemaatle kol kola girerek halkı kandırılmışlardı. Yarın da çıkarları başka bir yöne gitmelerini gerektirdiğinde yine benzer U dönüşleri yapacaklar, benzer kandırılma hikayeleri yazacaklar. Yine suçu birbirlerine atacaklar. Telafi edilemez bedelleri ödeyenler ise yine Türküyle Kürdüyle emekçi halk ve yoksullar olacak. Biz tüm bunları görüyoruz, kandırılmayı reddediyoruz ve işçi sınıfımızı da bu tehlikeli oyuna gelmemesi için uyarıyoruz.

Kürtlerle barış ABD'yle savaş!

Düzen siyasetine bakarsanız diğer her konuda ayrı düşmek mümkün ama burada herkesin aynı safta durması gereken millî bir dava var. Bu tamamen yanlıştır. İstibdadın ekonomide enflasyonla savaştığı ne kadar doğruysa Suriye'de terörle savaştığı iddiası da o kadar doğrudur. Sömürenle sömürülenin, ezenle ezilenin her şeyi unutup el ele vereceği bir dava yok ortada. Burada da kurallarını emperyalistlerin koyduğu, ezenle ezilen, sömürenle sömürülenin karşı safında olduğu, yoksulun can verdiği zenginın kâr ettiği bir savaş söz konusu. Dolayısıyla ekonomik krize karşı olduğu gibi savaşa karşı da sınıf siyasetiyle yanıt üretmekten başka çıkar yol yoktur.

Bugünün dünyasında savaşa karşı barışı savunmanın bir dilek

ve temenninin ötesine geçmesi mümkün değil. Barışın içinde adaletsizlik, diyalogun içinde çatışma, açılımın içinde köleleştirme olabileceğini görmek gerekir. Bazen Amerikan liyakat madalyalı bir generalin uzattığı el, bir istibdad bakanının hakaret dolu sözlerinden daha zehirli olabilir! "Şiddet nereden gelirse gelsin" diye başlayan cümlelerin ardından hakikate dair sahici bir açıklama yapmanın imkânı yok. İçinde bulunduğumuz coğrafyada bir asırdır kan durmamış son kırk yıl adeta bir kan gölü olarak yaşanmıştır. Soyut bir barışı değil, doğru bir savaşı tartışmak ve tarif etmek gereklidir. Ortak düşman sömürgeci burjuvazi, müstebit ve işbirlikçi rejimler, ABD, AB, İngiliz emperyalistleri ve NATO'dur! Doğru savaş sınıf savaşıdır! Anti emperyalist savaştır!

Çözüm işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Halkların boğazlaşmasıyla geçen on yılların içinde halkların kardeşliğini temenni etmenin yeterli olmadığını acı tecrübelerle gördük. Halkların doğru bir cephede omuz omuza vermesini, halkların doğru bir savaşta kardeşleşmesini savunmak gereklidir. En önemlisi halklar arasında eşitlik olmadan kardeşliğin de tesis edilemeyeceğini bilmeliyiz. Türkün Kürtle eşit olmaktan dolayı uğrayacağı bir zarar yoktur. Tam tersine halkların kardeşliği ve işçilerin birliği birbirinden ayrılmaz. Ezenlere ve sömürülenlere karşı etnik, mezhepsel her türlü kimlik temelinde bölünmenin aşılması, cephenin bütünleşmesi, her dilden memleketteki işçinin emekçinin çıkarıdır. Nihayet Kürdün kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi, Türk, Arap, İranlı işçi ve emekçinin de menfaatindedir. **Başkasını ezen bir ulus özgür olamaz!**

Gerçek gazetesi için özetlenmiş bu yazının tam metnine www.gercekgazetesi1.net sitesinden ve aşağıda yer alan karekodu o k u t a r a k ulaşabilirsiniz.

Devrimci Marksizm dergisinin 50. sayı konferansları: Gelecek Marksizmin olacak!

Devrimci Marksizm dergisi, Marksizmin, dünyayı kavrama ve değiştirme bakımından kendini solda gören farklı yaklaşımlara üstünlüğünü ortaya koyan 50. sayısının çıkışının ardından "Marksizm mi? Postmodernizm mi?" başlığı ile İstanbul ve İzmir'de iki konferans düzenledi.

50. sayı İstanbul konferansı: Kapitalizm belâsından kurtulmak için tek seçenек Marksizm!

13 Kasım Pazar günü İstanbul Kadıköy Kozyatağı Kültür Merkezi'nde düzenlenen konferansa dergi okurları büyük ilgi gösterdi, tüm salonu doldurdu. Derginin 50. sayısının ana dosyası olan "postmodernist solun eleştirisi"ni katılımcılarla birlikte enine boyuna ele almak amacıyla dosyada yer alan yazılardan dördünün yazarları konferansta

birer konuşma yaptı.

Özgür Öztürk'ün açılış konuşmasından sonra söz alan Sungur Savran, konuşmasında postmodernizmin maddî temellerine vurgu yapıp bunun bir modern küçük burjuva ideolojisi olduğunu ifade ederek, modern küçük burjuvazinin ekseriyetle yaşamayı tercih ettiği güvenli sitelerle postmodernizm arasında bir paralellik kurdu. İkinci konuşmacı olan Volkan Sakarya ise postmodernist ve postyapısalcı felsefenin genellikle karmaşık ve uzmanı olmayanların anlamakta zorlandığı

niteliklerini ve bundan kaynaklanan açmazlarını özlu ve etkili bir biçimde katılımcılara açıkladı. Üçüncü sırada konuşan Özgür Öztürk'ün konusu ise Marksizmin Ernesto Laclau ve Chantal Mouffe tarafından ortaya atılan ve işçi sınıfının kapitalizm karşısı mücadeledeki rolünü yadsıyan post-Marksizm akımı idi. Öztürk, bu akımın tezlerini ele alarak, bunların ileri sürdüğünün aksine işçi sınıfının merkezi konumunu koruduğunu ifade etti. Konferansın son konuşmacısı olan Şiar Rişvanoğlu'nun konusu ise özellikle Kürt hareketine musallat olmayı başarmış bir yaklaşım olan Murray Bookchin'in komünalizm felsefesi idi. Rişvanoğlu, Bookchin'in sınıf, kapitalizm, devlet ve emperyalizm konularındaki tutarsızlıklarını özetledi.

Konferansın ikinci bölümü, ilkinden uzun bir sürede gerçekleşirken, uzun süredir yüzyüze tartışma olanağı bulamamış olan *Devrimci Marksizm* okurları çok sayıda soru ve katkıyla Marksizmin soldaki düş-

manlarına dair bütünlüklü bir çerçeve sunulmasına katkı sundular.

50. sayı İzmir konferansı: Tarih sınıflı toplumların tarihi, gelecek işçi sınıfının!

27 Kasım Pazar günü İzmir'de düzenlenen konferansa İzmir ve çevre illerden gelen *Devrimci Marksizm* okurları büyük ilgi gösterdi.

50. sayıda birbirinden değerli yazıları bulunan Sungur Savran, Alp Yücel Kaya, Özgür Öztürk ve Volkan Sakarya'nın konuşmacı olduğu konferans katılımcı ve sorularla zengin bir içeriğe kavuştu. Dergi adına açılış konuşmasını Alp Yücel Kaya yaptı. Sonrasında sözü devralan Sungur Savran postmodernizmin maddî temellerini vurgulayarak bu düşünce akımının etkisi altına aldığı kesimin sınıfsal analizini, bugün sol siyasetin bu akımla ilişkisini açıkladı ve konuşmasını "Gelecek Marksizmin

olacak. Çünkü gelecek işçi sınıfının olacak, dünyada ve Türkiye'de!" diyerek noktaladı. Ardından konuşan Volkan Sakarya ise postmodernist ve postyapısalcı felsefenin açmazlarını katılımcılara sade bir şekilde açıkladı. Üçüncü sırada konuşan Özgür Öztürk ise işçi sınıfının kapitalizm karşısı mücadeledeki rolünü yadsıyan post-Marksizm akımını eleştirdi. Ardından "Üretim Tarzı, Sınıf, Devlet: Solun Türkiye Tarihiyle Sınava" başlıklı yazısının sunumu yapan Alp Yücel Kaya, solun Türkiye tarihi yazısının değerlendirdi. Türkiye'deki tarih yazımında öne çıkan iki konu başlığı olan sınıflı toplum ve doğru tarih anlayışının örneklerini okuyucularına aktardı.

Konferansın ikinci bölümünde *Devrimci Marksizm* okurları çok sayıda soru ve katkıyla konferansı zenginleştirdi ve konferans amacına yaraşır şekilde gerçekleşti.

Gebze'de 25 Kasım için işçi kadınlar öfkeleriyle, coşkularıyla, talepleriyle alanlardaydı!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü için Birleşik Metal-İş sendikasının Kadın Komisyonu Gebze Kent Meydanı'nda bir eylem düzenledi. Metal işçisi kadınlar şiddete, tacize, tecavüze ve kadın cinayetlerine karşı seslerini yükseltmek için bir araya geldi. Eyleme Petrol-İş sendikası üyesi kadınlar ve Gebze Kadın Platformu üyeleri de destek verdi.

İşçi kadınlar yağın yağmura rağmen sloganlarıyla, alkışlarıyla, ıslıklarıyla eyleme yoğun ve coşkulu bir şekilde katıldı. Meydanda "Kadın, yaşam, özgürlük!", "Şiddete, tacize, mobbinge son!", "Kadın cinayetleri durdurulsun!" sloganları yankılandı. İşçi kadınlar aynı zamanda en gür sesleriyle İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmediklerini haykırdı ve ILO 190'nun onaylanmasını talep etti. Kadınlar

eylemde "Metal işçisi kadınlar şiddete karşı mücadelede en öne!", "Ceza indirimlerinin cinsiyetçi uygulamasına son!", "Yasaları uygula, katillerden hesap sor!", "Şiddete karşı öz savunma haklı!" yazılı dövizler taşıdı.

Gebze'de emekçi kadınlar 25 Kasım kahvaltısında buluştu

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle 20 Kasım Pazar günü emekçi kadınlar Devrimci İşçi Partisi Gebze bürosunda bir araya geldiler. Gebze'de metal sektöründeki fabrikaların yoğun örgütüllüğü ve Gebzeli metal işçisi kadınların mücadeleciliği dolayısıyla etkinliğin tamamını otomotiv, güneş paneli, telefon üretimi gibi sektörlerden sendikacı, sendikası metal işçisi kadınlar oluşturdu.

Kahvaltı ile başlayan etkinlik metal işçisi bir kadın yoldaşımızın sunumu ile devam etti. Yoldaşımız sözlerine 25 Kasım'ın neden kadına yönelik şiddetle mücadelede sembol bir gün olduğunu anlatarak başladı. Gebze'den metal işçisi kadınların her eylemde ön plana çıkardığı "erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı emekçi kadınlar en öne" sloganının temellerini anlatarak devam etti. Devrimci İşçi Partisi'nin şiddete karşı somut ve acil taleplerini dile getirdi. Kadınları koruyan yasaların uygulanması, kadına yönelik suçlarda faille ağırlaştırılmış ve caydırıcı cezalar verilmesi gibi taleplerin yanı sıra kadına yönelik şiddete karşı acil bir çözüm olarak öz savunma örgütlenmelerinin kurulmasına başlamamız gerektiğini vurguladı. Sunumun ardından etkinlik katılımcılardan gelen katkılarla devam etti.

Fabrikalardan mahallelere şiddete karşı emekçi kadınlar en öne!

Devrimci İşçi Partisi'nin 25 Kasım bağlamında gerçekleştirdiği etkinliklerden biri de İstanbul İkitelli bürosunda düzenlenen toplantıydı. Etkinliğe ev emekçisi kadınların yanında çeşitli sektörlerden işçi kadınlar da katıldı.

Bir yoldaşımızın yaptığı konuşma ile başlayan etkinlikte yoldaşımız, 25 Kasım'ın neden kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günü olduğunu, şiddetin erkek egemen kapitalist sistemle ilişkisini Türkiye'den ve dünyadan çeşitli örneklerle somut hale getirerek anlattı. Şiddete karşı hangi talepler ve araçlarla mücadele edilmesi gerektiğini aktardı ve kadınların yaşamını bugünden koruyabilmek ve şiddeti şiddet anında savuşturmak için öz savunma örgütlenmelerinin yakıcı biçimde ihtiyaç olduğunun altını çizdi. Etkinliğin tartışma kısmında özellikle öz savunma örgütlenmelerinin nasıl ol-

ması gerektiğine dair somut tartışmalar yapıldı, bu yönde atılacak ilk adımlar planlandı.

Etkinliğin sonunda ise emekçi kadınlar, İran'da Mehsa Emimi'nin öldürülmesinden sonra patlak veren isyana, İran'da yaşamlarına ve hürriyetlerine sahip çıkan kardeşlerine isyana damga vuran "kadın, yaşam, özgürlük" sloganının Türkçe, Kürtçe (jin, jîyan, azadî) ve Farsça (zen, zendegi, azadi) olarak yazıldığı pankartın arkasında selam yolladı. Etkinlik kadınlara adanan türkülerin söylenmesiyle son buldu.

İzmir Kadın Platformu, 25 Kasım'da talepleri ile alanlardaydı

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde İzmir'de yüzlerce kadın Alsancak'ta toplandı. Devrimci İşçi Partili Kadınlar da öz savunma örgütlenmeleri gerekliliğini ifade eden, erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınları mücadelede en öne çağırın dövizleri ile alandı. İran'da Mehsa Emimi'nin öldürülmesinin ardından başlayan isyanda kahramanca mücadele eden, öne çıkan kadınlarla dayanışma içinde "kadın, yaşam, özgürlük", "jin, jîyan, azadî", "zen, zendegi, azadi" yazılı dövizler de taşıdı. İşyerinde, evde iki kat ezilen, erkek şiddeti sonucu katledilen kadınların sesi eylemde yankılandı.

Sungur Savran

“Protesto”ya protesto

Fransız Marksist feylesof Louis Althusser felsefenin düşünce alanında sınıf mücadelesi olduğunu söylemişti. Düşünce kendini dil aracılığıyla ifade ettiğine göre, dil de bir sınıf mücadelesi aracıdır.

Burjuvazi ve ücretli düşünürler ordusu bunun derinlemesine farkındadır. Bu yüzden işçilere, emekçilere, yoksullara kapitalist düzeni pırl pırl gösterecek birtakım terimler icat etmek görevlerinin bir parçasıdır. Mesela evinde fareler, mahallesinde uyuşturucu satıcıları, işyerinde patronun gammazcıları cirit atan bir işçinin çocuğuna eğitim, ana babasına sağlık hizmeti bedava verilirse, bu kadarcık hizmetle bir “refah devleti” kurulduğu iddiası bunların mucizevi bir buluşudur. Düşünsenize dünyanın her yerinde insanlar yaklaşık 80 yıldır, sabah radyoda, öğlen işyerinde, akşam televizyonda, kapitalizmin bir “refah devleti” çağında yaşamakta olduğu iddiasını duyarak yaşıyorlar. İyi uykular!

Ücretli düşünürler ordusu bazen de bazı kelimeleri yasaklayarak yapar görevini. 20. yüzyılın ikinci yarısını “kapitalizm krizlerini artık kontrol altına aldı” budalalığı ile geçiren bu düşünürler, 21. yüzyıla girilirken “tarihin sonu”nu, yani kapitalizmin sonsuzluğunu ilan ettikten sonra 2008’de tarihin en büyük krizlerinden biriyle karşılaştılar. Reflekslerine söylenecek yok. Hemen bunun 1930’lu yılların Büyük Depresyonu’nun yeni bir versiyonu olduğunun halktan gizlenmesi gerektiğini anladılar ve “Büyük Resesyon” diye ekonomi biliminin temellerine bütünüyle aykırı bir sözde kavram icat ettiler! Solun safdilleri de o zamandan beri bu ucube terimle oyalanıyor.

21. yüzyılda sosyal bilimlerin en büyük buluşu: Protesto

Kelimelerin modası da oluyor. Burjuvazinin çıkarları gerektirdiğinde ücretli düşünürler hemen yeni bir “terim” uyduruyor, buna neredeyse bilimsel bir saygınlık kazandırıyorlar. 21. yüzyılda sosyal bilimlere en önemli katkı “protesto” terimi, nasıl da çabuk moda oldu.

“Kriz olmaz” diyen ücretli düşünürler ile aynı familyadan bir başka feylesoflar çetesi, kapitalizmin sonsuzluğu fikrini ciddiye alıp devrimi de tarihin dışına çıkarmıştı. Oysa 2008’in ayak izinde 2011’de Akdeniz tam bir devrim havzası haline geldi. Devrim bulaşıcı bir hastalıktır. Bir halk devrime kalkıştı mı başkaları da “biz ne duruyoruz?” diye sorar, “demek ki yapılabiliyormuş” diyerek kendi kapitalistlerine bir güzel girişirler. O yüzden aynen “Büyük Resesyon” gibi Mısır’ın, Tunus’un, Yemen’in, Bahreyn’in bir devrim yaşamadığı, İspanya, Yunanistan ve Türkiye’nin (Gezi olayı) birer halk isyanına sahne olmadığı fikrini yaymak gerekiyordu. İşte “protesto” ve “protestocu” terimleri bu ihtiyaçtan doğdu. İhtiyaç buluşun anasıdır denir ya. İhtiyaç olduğundan burjuvazinin medyası da üzerine atladı bu terimin. Artık bir ülkede devrim ya da isyan mı yaşanıyor? Bütün burjuva medyası filanca ülkede “protestolar” başladı diyor, meydanlarda polis dehşetine ve vahşetine göğsünü siper eden, hatta kurşunlanarak ölen insanlara da “protestocular”!

Paris Komünü’nde ve Ekim devriminde işçiler “devrimci” olarak anılır. Bugünün devrimlerinde barikata çıkanlar ise “protestocu”. Oysa halklar kendi eylemlerine “protesto” demiyor. Araplar Mısır ve Tunus’tan Sudan’a ve Lübnan’a kadar kendi hareketlerini “thawra” (“devrim”in Arapçası) olarak anıyor. Şili halkı şanlı 2019 mücadelesine La Revuelta (“isyan”ın İspanyolcası) adını takmış. Ama *New York Times*, *Guardian*, *Le Monde*, *El Pais* ve bütün “sosyal demokrat” ya da “liberal” basın, onlara “protesto” ve “protestocu” diyor.

Bu insanlar, hükümetler ve rejimler deviriyor. Hâlâ “protestocu”. Protesto, doğası gereği kısıtlıdır. Eylem içermez, var olanı sadece sözel olarak değiştirmeye yönelir. Oysa isyan eylemiyle sarsar, devrim, adı üstünde, devirir. Devrimler en sonunda başarısızlığa uğrayabilir. 20. yüzyılın en şanlı devrimlerinden bazıları (mesela 1919-1923 Alman devrimi veya 1936-39 İspanya devrimi) sonunda başarısız kalmış ya da daha kötüsü yenilmiştir. Bu onları devrim olmaktan çıkarmaz. Alman devriminin şehitleri Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve yoldaşları “protestocu” değildi!

Kardeşler, bu kelime sınıf düşmanınızdır, onu geldiği yere, burjuvazinin ideolojik heybesine geri gönderelim. Solda bu tuzağa düşen çok. Bu kelimeyi ağzınıza bile almayın. İngilizler “küreğe körek demeli” der, Fransızlar “kediye kedi demeli”. İşçiler, köylüler, ezilenler, yoksullar da, dünyanın bütün dillerinde, hep beraber, devrime devrim demeli, ayaklanmaya ayaklanma, isyana isyan!

İran’da işçi sınıfı örgütleri Kürt kardeşleri ile dayanışma için ortak deklarasyon yayımladı

İran’da iki ayı aşkın bir süredir devam eden ve başlangıçta en güçlü biçimde İran’ın Kürdistan eyaletinde patlak veren isyan, farklı şehirlere yayılsa da en yoğun şekilde yine bu bölgede yaşanıyor. “Kadın, yaşam, özgürlük” sloganının damga vurduğu ama ekonomik sorunların da dile getirildiği isyanda halk, devletin ağır baskısına rağmen sokaklardan çekilmiyor. Bu baskı ve katliamlara karşı İran’da bazı işçi sınıfı örgütleri Kürt kardeşlerinin mücadelesini selamlayan ve devletin uyguladığı şiddete karşı dayanışmalarını ifade eden ortak bir bildiri yayımladı. 2018’de uzun süre grev, fabrika işgali ve yol kesme gibi eylemlerle öne çıkan Yeditepe Şeker Kamışı Fabrikası Sendikası ile Sendikalaşma Koordinasyon Komitesi ve Emekli Sendikası Grubu’nun birlikte yayımladıkları deklarasyonu, işçi sınıfının halkların kardeşliğine ve enternasyonalizme sahip çıkmasının önemli bir örneği olarak okurlarımıza sunuyoruz.

Ezilen halkları destekliyoruz ve Kürdistan şehirlerindeki katliamları kınıyoruz!

Saygıdeğer özgürlük tutkunu halkımız,

İran’ın çoğu şehrinde baş gösteren ülke çapında başkaldırıların bir yenisinin başlangıcı üzerinden yetmiş günden fazla süre geçti.

Erkeklerin de kadınların da yaygın biçimde katıldıkları eylemler, İran’ın ezilmiş ve yoksun bırakılmış halkının talepleri için ayağa kalkmaya karar verdiği göstermektedir.

On yıllardır meydanlarda mücadele verenlerden çeşit çeşit özgürlük talebi çıkmaktadır: ifade özgürlüğü, siyaset yapma ve örgütlenme özgürlüğü, insanca bir yaşam için yeterli ücret ve sosyal devlet desteği, tesettür ve zorunlu örtünme uygulamalarının kaldırılması, nitelikli ve ücretsiz eğitime erişim, sosyal sigorta ve nitelikli ücretsiz sağlık hizmetlerine erişim ve daha düzinelere başka insanî talep.

Maalesef İran hükümetleri ve bir bütün olarak iktidar yapısı bu talepleri kulak ardı etmekle kalmamış, bunlara kurşunlarla yanıt vermiştir.

Kendilerini halkın temsilcileri olarak tanıtan hükümetler, halkın taleplerine karşılık vermektense onlara saldırılmaktadır.

Böyle saldırılara çok farklı örneklerde şahit olduk, [İran takvimiyle] 1358’de [1979’da] Kürdistan halkına yapılan katliam, Türkmen Sahra’da ve Huzistan’da yapılan saldırılar ve geçen hafta Mahabad, Cevanrud, Aşine, Piranşehir, Senendec, Kamyaran ve bazı diğer şehir ve köylerin şerefli ve özgürlük tutkunu halklarına yapılanlar bunlardan birkaçıdır.

Biz aşağıda imzası olanlar, Kürdistan’daki ve İran’ın diğer bölgelerindeki özgürlük ve eşitlik şehitlerine ve mağdurlarına saygılarımızı sunarken, hangi merci adına ve hangi mazeretle olursa olsun böyle katliamları kınıyoruz.

İran’ın işçi ve emekçilerinin baskıcı ve yağmacı hükümetlerle ortak bir çıkarı yoktur.

Bizim tek çıkarımız, hepimizin ortak çıkarıdır. Kürdistan işçileri bizim kardeşlerimizdir. Ortak bir dertten muzdaribiz, biz işçiler zulmün her türüsüne karşıyız, uluslara karşı zulme de cinsiyetlere karşı zulme de sömürüye de.

İran’ın neresinde olursak olalım, Kürdistan’daki kardeşlerimizin acılarını paylaşıyoruz. Ayrımcı tüm ilişkilerden kurtulmak için birlikte hareket etmeliyiz.

Baskıcı bütün silahlı kuvvetlerin derhâl Kürdistan ve diğer Kürt şehirlerinden geri çekilmesini, tüm tutukluların ve gözaltındakilerin koşulsuz olarak salıverilmesini talep ediyoruz. Irak Kürdistanı’na yapılan roketli saldırılara, savaş çığırkanlığına ve orada bir kriz çıkarılması çabasına karşıyız.

Özgürlük ve eşitlik uğruna, zulüm ve sömürünün olmadığı bir dünya için hayatını kaybedenlerin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

4 Aralık 1401 [22 Aralık 2022]

Yeditepe Şeker Kamışı Fabrikası Sendikası
Sendikalaşma Koordinasyon Komitesi
Emekli Sendikası Grubu

بیانیہ مشترک:

سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه

کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد

تشکل های کارگری

گروه اتحاد بازنشستگان

حمایت از مردم تحت ستم و محکوم کردن

کشتار مردم در شهرهای کردستان!

Asya

Çin: Tien an Men'in hayaleti geri dönüyor

Çin, Kasım ayının son günlerinde yaygın kitle eylemleriyle karşı karşıya kaldı. Oysa ülkeyi yöneten, Çin Komünist Partisi (ÇKP) adını taşıyan ama bütünüyle kapitalist politikalar izleyen partinin 20. kongresi toplanalı daha bir ay bile olmamıştı.

O kongrede ülkenin cumhurbaşkanı Xi Jinping (Şi Ciping) yarım yüzyıla yakın süredir uygulanmakta olan bir kuralı çiğneyerek kendini üçüncü defa başkan seçti. Gururundan geçilmiyordu. Xi'nin kapitalist sınıf açısından bakıldığında en önemli uygulamalarından biri 2000'li yılların başından kendisinin başa geçtiği 2012'ye kadar çok ciddi boyutlara ulaşan işçi sınıfı mücadelelerini zora da başvurarak bastırması olmuştu. Oysa hemen kongrenin ardından işçi sınıfı Xi'ye güçlü eylemlerle cevap verdi. Bu toprakların tarihinden gelen bir sözü Çin'in bugünkü durumuna uyarlıysak, Xi'ye "mağrur olma başkanım, senden büyük halk var" demiş oldu.

Sanayi işçisinin isyanı

Dünya çapında iPhone'un ve başka marka telefonların en büyük üreticisi Foxconn şirketi Çin'de son günlerdeki mücadelelerin merkezinde yer alıyor. İşçilerin isyanının hedefinde ise Koronavirüs tedbirleri ile ekonomik koşullar arasında sıkışmışlıklar yatıyor.

Çin 2020-2021 döneminde sıkı kapanma politikasıyla Koronavirüs ile mücadelesinde örnek ülke oldu. Ama mRNA denen gen teknolojisi ile üretilen aşılarda geliştirmekteki başarısızlığı, günümüzde bu dev ülkeyi çok zor koşullarda bırakmış bulunuyor. Çin'in kendi aşılarda geleneksel teknolojiyle üretilmiş inaktif virüs içeren aşılarda. Bunların etkisizliğini Sinovac aşısını iki doz almış olanlara pek az korunma sağladığı görüldüğünden beri Türkiye'de biz çok iyi biliyoruz.

Kendi teknolojisi mRNA aşısı geliştirmeye yetmeyen, 30-40 yıldır ekonomisini en pespaye yabancı sermaye gruplarına açtıktan sonra en ol-

mayacak konuda milliyetçilik yapan Xi yönetimi şimdi bu hatasının cezasını 20-30 milyonluk dev kentlerini haftalarca, aylarca kapanmaya zorlayarak ödüyor. Tabii üretim yavaşlıyor, ekonomi geri düşüyor, sıkışan sermaye işçi sınıfının haklarını ödemiyo. İşte her biri bir kent gibi büyük olan, 100 bin ya da 200 bin işçinin çalıştığı Foxconn şirketinin işçisi hem kapattığı fabrika-kentlerde salgın tehlikesine hem de vad edilen zamların ödenmemesine isyan etti. Günlerce Koronavirüs kişisel koruma donanımı giymiş polisle ve güvenlikle savaştı ve sonunda kazandı!

Çin'in üniversiteleri aslında patlamaya hazır birer volkan gibi. Elliye yakın üniversitede öğrenciler de harekete geçti. Sincan bölgesinde Urumçi'de bir evde yangın dolayısıyla en az on kişinin yine karantina uygulamasının sert koşullarından dolayı hayatını yitirmesi ise bardağı taşıran damla oldu. Sayısız şehirde insanları sokağa çıkardı.

Bıçak sırtı

Çin'de işçi sınıfı ve öğrenciler 1989 yılında başkent Pekin'in en büyük meydanı Tien an Men'de bir ay boyunca Gezi'ye benzer bir kamp kurmuşlardı. Eylemler birçok kente yayılmıştı. Bu dev eylemi "kapitalizm yanlısı" olmakla suçlayan Çin bürokrasisinin partisi ÇKP, isyanı kanla bastırdı. Ardından kapitalizmi kendi kurdu!

Ama ÇKP'nin bu ikiyüzlülüğü, Çin'de büyük bir halk hareketi iyice geliştiği takdirde emperyalizm yanlısı burjuva liberal bir kanadın bundan

kârlı çıkmayacağı, yani Ukrayna'daki 2014 Maydan ayaklanması tipi bir sürecin yaşanmayacağı anlamına gelmiyor.

İşçi sınıfı öncüsü için görev yalınkat, basit bir görev değildir. Görev, ÇKP'nin kanlı bir baskımına karşı çıkarken, işçi sınıfına ve öğrenciler de dâhil büyük emekçi halk kitlelerine sosyalist inşanın yeniden kurulmasıyla sonuçlanacak bir önderlik oluşturmaktır. Çin'i hem emperyalizme hem de kendi kapitalist sınıfına karşı korumak birbirinden ayrılmayacak iki görevdir.

Ortadoğu

Dünya Kupasında İran halkı ve devlet

İran'ın futbol dünya kupasında Amerika ile oynadığı maçı kaybetmesinden sonra halkın sokaklarda sevinç gösterisinde bulunması, emperyalizm yanlısı medyada halkın rejime karşı isyanının Amerika yanlısı olduğuna kanıt olarak gösterildi. Bu baştan aşağı yanlıştır. Halkın

İran'ın Galler karşısındaki galibiyetini yalnız polis kutladı

derdi İran millî takımının siyasi tutumu oldu.

Önce rejimin bir itirafından başlayalım. İran İslam Cumhuriyeti'ne bağlı resmi haber portalı ISNA, bir raporda İran halkının %65'inin rejimde değişiklik istediğini, %15'inin hiçbir değişiklik istemediğini, %20'lik "radikal" kesimin rejimin tamamen gitmesini istediğini yazdı. Bu rapora göre İran futbol takımının dünya kupasında kaybetmesi üzerine sokaklara dökülüp bu yenilgiyi kutlayanlar halkın tamamı değildi ve sadece "radikal"lerden oluşuyordu!

İran'da kitle eylemlerinin başlamasıyla birlikte bu eylemlere destek veren ve halihazırda İran'da yaşayan sanatçılar, ünlüler ve sporcuların sayısı giderek arttı. Elnaz Rekabi, Asya uluslararası tırmanma yarışmalarına başörtüsüz katılarak belki de İran İslam Cumhuriyeti tarihinde ilk kez rejim kurallarını çiğ-

neyen millî sporcu oldu. Onun ardından, eski futbolcular arasından, Ali Dayi ve Ali Karimi gibi çok ünlü eski oyuncuların protestolara destek geldi. İran plaj futbolu millî takımı kıtalararası yarışmalarda millî marşı söylemediler, ardından yarışmaların birincisi olmalarına rağmen mutluluk ve sevinç göstermediler. Kadın basketbol takımı ise başörtüsüz takım fotoğrafı çekip sosyal medyada yayınlayarak protestoları destekledi.

Bütün bu destekler yapılırken, İran millî futbol takımı, Reisi ile görüşmeye gidip ona iki buklüm saygı duruşu yaptılar. O andan itibaren halkın gözünde alçalmaya başladılar. İran halkı için futbol meşru sevinç gösterme, dans etme, sokağa çıkma aracıydı yıllarca. Hatta rejimin pek hoşuna gitmezdi bu, çoğu zaman polisler dağıttı toplanmaları. Bu sefer eylemleri yumuşatmak için bunu kullanacaktı

rejim. "Millî gurur" meselesi ne de olsa, herkesi, sadece Fars'ı değil, Kürdü, Beluçi'yi, Arabı, Türk'ü yan yana getiren bir aygıttı. Bunda Fars milliyetçisi muhalefet de (özellikle Şahçılar) hemfikirdi ki onlar tarafından boykota uğramadı! Ama bu sefer halkın pek ilgisini çekmiyordu bu millî gurur! Onlar için polis tarafından onlarca çocuğun dökülmüş kanı daha kurumamıştı. Üstelik Beluçistan'da katliam yapılırken (Kara Cuma katliamı) futbolcuların galibiyet sevinci göstermeleri, halkın gözünde bu oyuncuların onlara sırtını döndüğünü gösteriyordu.

İran'ın ilk zaferiyle herkesin sokağa dökülüp kutlamasını bekleyen rejim hayal kırıklığına uğradı. Bu sefer polisler, durumu kurtarmak için, daha önce dövüp dağıtmaya gittikleri kitlelerin yerine geçip toma üstünde tatlı dağıtıp dans ettiler! Üstelik, Kürdistan'da onlarca genç gerçek mermilerle öldürülür-

ken, polisler bir mesaj verirdesene halay çekiyorlardı (halay İran'da Kürtlerin dansı diye bilinir).

Kısa süre önce oynanan ABD-İran karşılaşması aslında bu takımların tarihteki ikinci karşılaşması. İlki 1998 Fransa'daydı. İran Amerika'yı 2-1 yenmişti. O ikinci gol, yüzyılın golü diye adlandırılmıştı. Abartısız bütün İran halkının yüreğinde Amerika'yı yenmek mutluluğu yaşanmıştı. Ama 2022 dünya kupasında durum çok farklıydı, İran Amerika karşısında yenildi ve bu sefer coşkuyla kutlanan mağlubiyet oldu. Özellikle, Kürdistan bölgesinde havai fişekler atılıyordu. Bu mesele ABD meselesi değildi, bu mesele devlet ile halkın çekişmesi ve halkın devlete, onu kendi devletleri olarak görmediğini haykırmasıydı. "Millî gurur", aynen bayrak, molla sarığı, cami, banka gibi devleti temsil eden bir sembol haline gelip halkın gazabına uğramıştı!

Amerika

Amerika'da da grev yasağı!

ABD Başkanı Biden ve ülkenin parlamentosu olan Kongre birlikte 100 bin demiryolu işçisinin grev hakkını boğazladı. Böylece, işçilerin hasta olduklarında ücretli izin alabilmek için 2020'den beri vermekte oldukları mücadele şimdiye yenilgiye uğratılmış oldu. Türkiye'de patronlara hitap ederken grev yasaklamakla övünen Recep Tayyip Erdoğan'ın gelecekte bunu koz olarak kullanması kimseyi şaşırtmamalı.

Avrupa ülkelerinden farklı olarak koskoca bir kıtaya yayılmış olan ABD'de demiryolları mal taşımacılığı bakımından çok önemli bir rol oynuyor. Demiryolu işçileri 12 ayrı sendikada olsa da ciddi bir örgütlülüğe sahip. Toplu iş sözleşmesi (TİS) müzakereleri 2020'den beri devam ediyor. Bahar aylarında Biden zaten

TİS görüşmelerine müdahale etmişti. Bu sayede patron tarafı, yönetimin yardımıyla sendikaları 5 yıl için toplam yüzde 24 bir ücret artışına razı etmişti. Oysa sadece bu yılki enflasyon yüzde 10 dolayında.

Ama bundan daha önemli olan hastalık durumunda ücretli izin hakkı. Patronlar işçilerin hasta olduklarında ya ücretsiz izin yapmasını ya da yıllık izin haklarından kullanmasını istiyor. Bu durumda 12 sendikadan dördünün tabanı, oylamada sözleşmeyi reddetmiş, grevi seçmişti. Diğer sendikalarındaki kabul oyu da kıl payı kazanmıştı.

Biden'in Demokrat Parti milletvekilleri grevi yasaklarken bir de yedi gün hastalık izni öngören yasa kabul ettiler. Ama herkes biliyordu ki bu ikinci yasa Senato'dan geçmeyecek! Sonunda dünyanın en güçlü ekono-

misi sayılan Amerika'da sendikali işçinin hasta olma hakkı yok!

Biden 2020 Kasım seçimlerinde "bugüne kadar görülmemiş en sendika yanlısı başkan" olacağını vademişti! İşçilerin bir kısmı, Trump yanlısı işçileri bu sayede Biden'a oy vermeye ikna ettiklerini söylüyorlar. Tabii şimdi Trump yanlıları bu işçilere ateş püskürüyor.

Demiryolları, içinden geçmekte olduğumuz dönemde bütün gelişmiş ülkelerde sınıf mücadelesinin (şehir içi ulaşım ve sağlık çalışanlarıyla birlikte) kilit sektörü. Sonbahar aylarında Britanya ve Fransa'da başlayan grevler sürüyor. Kasım sonunda Avusturya'da 50 bin demiryolu işçisi greve çıktı. Kış ilerledikçe eylemlerin de sertleşmesi ihtimali yüksek.

ABD'de de sınıf mücadelele-

ri bakımından önemli kıpırtılar var. Çok uzun bir dönem boyunca zayıflayan sendikalaşma hareketinde bir toparlanma görülüyor. Amazon'dan Starbucks'a kadar birçok sendikası işyerinde sendikalaşma girişimleri var. İki hafta önce Starbucks patronunun grev kırıcılığına karşı birçok işyerinde eş zamanlı eylemler düzen-

lendi.

Ama demokrasisiyle övünen Amerika'da, işçi dostu olmasıyla övünen Biden döneminde, demokratlığıyla övünen Demokrat Parti sayesinde grev yasak! Trump'a karşı Biden kazanınca bayram edenler biraz olsun düşünür mü acaba ne yaptıklarını?

Kâr rekorları yetmiyor! Patronlar mızdırılmaya devam ediyor!

TÜİK 3. çeyrek (Temmuz-Ağustos-Eylül) büyüme rakamlarını açıkladı. Bir kez daha görüldü ki sermaye büyürken emek yoksullaşmaya devam ediyor. Temmuz ayındaki asgari ücrete yüzde 30 oranında ikinci zam yapılmış olmasına rağmen bu dönemde emeğin toplam gelirdeki payı sadece yüzde 26,3 olurken sermayenin payı yüzde 54,8 oldu. İktidar ekonomi büyüyor derken büyüyen sermaye olduğunu gizliyor. Örneğin rekor kârlar açıklayan bankaların büyümenin aslan payını aldıklarından bahsetmiyor. İhracat rekorlarından bahsederken Türkiye'nin sermaye için nasıl bir ucuz emek cennetine dönüştürüldüğünü anlatıyor.

İhracatçı patronlar köle işçi istiyor!

AKP iktidarının bir sermaye iktidarı olduğunu her zaman söylüyor. Bu gerçeği icraatlarında da görüyoruz. İktidar sermayenin iktidarı olduğu için, Erdoğan'dan ne isteseler sonunda öyle ya da böyle aldıkları için patronların şımarıklıkları da bitmiyor.

Örneğin ihracatçı patronlar mevcut döviz kurunu beğenmiyorlar. Dolar en az 20 lira olsun, işçi maliyetleri daha da düşsün diye hükümete baskıda bulunuyorlar. Türkiye İhracatçılar Meclisi Başkanı Mustafa Gültepe, "enflasyon 3 artarsa kurlar da 3 artmalı" diyor. Bu patron temsilcisi "işçi ücreti 300-350 doları geçmemeli yoksa batırız" diye ağılıyor. Bir başka patron temsilcisi TOBB Hazır Giyim ve Konfeksiyon Sektör Meclisi Başkanı Şeref Fayat da "doların en az 21-22 lira olması lazım" diyerek koroya katılıyor. Diğer bir tekstil patronu temsilcisi Türkiye Giyim Sanaicileri Derneği Başkanı Ramazan Kaya da işten çıkarma tehdidinde bulunuyor ve pandemi dönemindeki kısa çalışma ödeneğinin geri getirilmesini istiyor. Mevcut açlık ücretleri bile patronlara fazla geliyor.

Bankacılar faturayı halka ödetmek için mızdırılıyor...

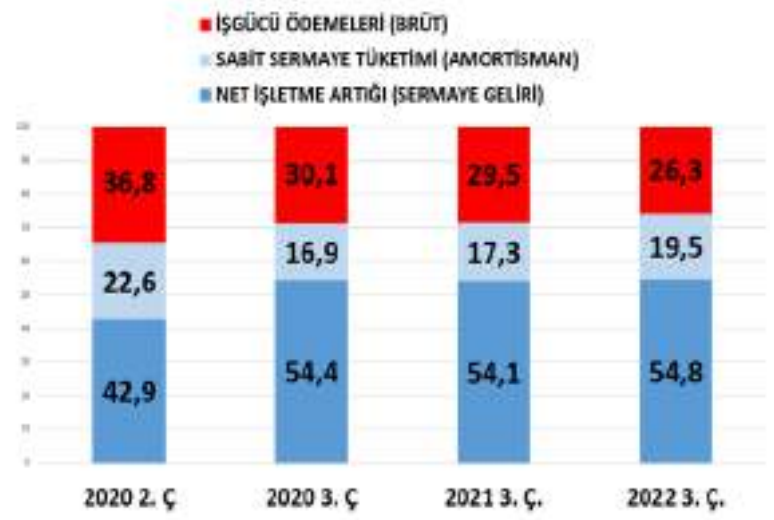
Bankacılar (modern tefeciler) da ağlayanlar arasında. Kârları en çok artan bankacılık sektörü olması-

na rağmen hep daha fazla istiyorlar. İş Bankası Genel Müdürü Hakan Aran'ın ardından Denizbank Genel Müdürü Hakan Ateş de hükümetin politikalarını eleştirdi. Merkez Bankasının ortodoks politikalara dönmelerini savunan bu beyler aynı zamanda Merkez Bankasından ucuz para alıp devlete yüksek faizle borç vererek en çok kâr edenler. "Devletin parası deniz, yemeyen keriz" diyerek kasalarını doldurdular. Şimdi AKP iktidarı deniz kurudu diyor: "Size fazlasıyla kazandırdık, deniz bitti, şimdi sıra sizde, seçim ekonomisini yani AKP'yi paranızla destekleyeceksiniz." Bankalar AKP karşıtı falan değil. Sadece faturanın kendilerine değil halka kesilmesini istiyor. AKP ise seçimden sonra diyor: "Şimdi faturayı kesersem oy kaybederim o yüzden pamuk eller cebe."

İşçinin sermayenin iktidarına nazı geçmez! Hakını örgütlenerek ve mücadele ederek almalıdır!

Sanayici patronlar ucuz emek is-

GSYH GELİR BÖLÜŞÜMÜ 2020-2022 (YÜZDE)

tiyor yoksa işten çıkarmaya giderim diye tehdit ediyor. Bankacılar bana dokunursan ekonomi krize girer diyerek şantaj yapıyor. Bu yüzsüzlük, bu arsızlık, bu şımarıklık tek bir sebepten kaynaklanıyor. O da mevcut istibdad rejiminin sınıfsal olarak sermayeye dayanmasıdır. Sermayeye ne istedilerse veren Erdoğan, patronları şımartanların başında gelmektedir. İşçiler, açlık sınırını reddettiğinde,

sendikalaştığında, greve gittiğinde polisini jandarmasını gönderen de aynı rejimdir. Sermaye gibi işçinin emekçinin nazı geçmiyor Erdoğan'a ve istibdad rejimine. Seçim dönemlerinde oy almak maksadıyla kaşıkla verilenler de her zaman sonrasında kepçeyle geri alınıyor. Ama işçi sınıfı patronlar gibi ağlamaz. Hakını örgütlenerek ve mücadele ederek almalıdır. Başka yol yoktur.

Beklemenin sonu açlığa talimdir! Örgütlü ol! Emeğini patronların ve devletin insafına terk etme!

Kasım ayı itibarıyla açlık sınırı Türk-İş'in açıkladığı rakamlara göre 7.786 liraya ulaştı. Birleşik Kamu-İş sendikasına göre ise bu rakam 8.650 lira! Bu rakamlar dört kişilik bir ailenin sadece bir aylık gıda harcamasını gösteriyor. Birleşik Kamu-İş açlık sınırı hesabında dengeli ve sağlıklı beslenme için gerekli asgari tutarı esas aldığı için açlık sınırını yaklaşık bin lira daha yüksek gösteriyor. Açlık sınırının içinde ev kirası, elektrik su faturaları ve diğer harcamalar yer almıyor, sadece gıda harcaması hesaplanıyor. Ailelerin gıda ve gıda dışı ihtiyaçlarını insan onuruna yaraşır bir şekilde yoksunluk hissi çekmeden karşılayabilmesi için yapması gereken toplam harcama tutarı ise her iki sendikaya göre de 25 bin liranın üzerine çıkmış durumda. 2023 yılı asgari ücretinin uygulamaya geçeceği tarihte bu rakamlar daha da yükselmiş olacak. Açlık sınırı Türk-İş'e göre 8 bin lirayı, Birleşik Kamu-İş'e göre ise 9 bin lirayı geçecek. Enflasyonun etkisiyle de açlık ve yoksulluk sınırı hızla artmaya devam edecek.

Asgari ücret zammı bir yalandır! Asgari ücret açlığa endekslenmiştir!

Geçtiğimiz yıl bu durumu yaşamıştık. Asgari ücret 4.250 lira olarak belirlendiğinde hükümet yanlısı gazeteler bunu "tarihi zam", "50 yılın en yüksek artışı", "milyonların yüzü güldü" gibi manşetlerle vermişti. Aylar içinde bu zammın nasıl eridiğini yaşadık. Temmuz ayında yeni bir zam yapmak zorunda kalan hükümet asgari ücreti 5.500 liraya çıkardı ancak yıl sonuna geldi-

ğimizde rakamlar, asgari ücretin açlık sınırının yakınına bile yaklaşmadığını gösteriyor. Durum bu iken Ocak ayında rakam ne olursa olsun gerçekten bir asgari ücret zammından bahsedebilir miyiz? Tabii ki bunu söyleyemeyiz. Yapılan, asgari ücretin açlık sınırına bağlanmasıdır. Yılbaşında açlık sınırına çekilen asgari ücret yıl içinde enflasyonun etkisiyle giderek düşmektedir. Şimdi kamuoyunda 8 bin ile 8 bin 500 arasında olur diyen de var, 9 bin olur diyen de var, 10 binden aşağı olmamalı diyen de var. Bu rakamları tartışmanın hiçbir anlamı yok. Çünkü asgari ücrete en fazla iki kez zam yapılmakta ama işçinin ücreti enflasyon karşısında her gün erimektedir. Asgari ücretin alım gücü artış oranından çok daha hızlı düşecek ve geçtiğimiz yıl hep birlikte yaşadığımız gibi sonuç daha fazla yoksullaşma olacaktır.

Hak verilmez alınır! Örgütlü ol açlık ücretini reddet!

Asgari ücret ne olacak diye beklemenin sonu bellidir. Açlığa mahkûm olmaktır. İşçi ve emekçilerin açlığa mahkûm olmaması için yapacağı tek şey örgütlenmektir. Sendikalı olan işçi örgütlü gücünü kullanarak ücretlerini açlık sınırından yukarı çıkarmayı, sosyal haklar elde etmeyi ve çalışma koşullarını iyileştirmeyi başarabilir. Gerekliğinde üretimden gelen gücünü kullanarak, grevle, direnişle haklar kazanabilir. Kapitalizm hüküm sürdüğü emeğinin hakkını tam olarak alamasa da sömür oranını azaltabilir. En önemlisi de kaderini patronların ve devletin insafına terk etmemiştir.

Erdoğan döviz bulmuyor, ülkeyi daha derin bir borç batağına sürüklüyor! İşçi sınıfı borç köleliğini reddedecektir!

Türkiye ekonomisi ciddi şekilde kan kaybetmeye devam ediyor. 2022 yılının 50 milyar dolarlık cari açıkla kapatılması bekleniyor. 2023 yılı için ise en iyimser tahminler bile en az 32 milyar dolarlık cari açık olacağını öngörüyor. Gelecek yıl için de tablo iç açıcı değil. 2023'te 185 milyar dolardan fazla dış borç ana para ve faiz ödemesi yapılacak. Bu dış borcun 70 milyar dolara yakını devlete (yaklaşık yarısı Merkez Bankası borcu), 116 milyar doları ise özel sektöre ait. Merkez Bankası döviz rezervleri de ekside. 122 milyar dolar brüt rezervlerden borçları ve ödünç dövizleri (SWAP) çıkartığımızda bilanço -54 milyar dolar olarak karşımıza çıkıyor.

Merkez Bankası istibdad rejiminin kasağı olmuştur ve ülkenin rezervlerini çarçur etmektedir!

Bu bataklık Türkiye'yi her an bir döviz krizi yaşama tehlikesiyle karşı karşıya getiriyor. Geçtiğimiz yıl Aralık ayında gördüğümüz gibi Türk lirasının çok hızlı değer kaybetmesi (döviz kurlarının yukarı fırlaması) güçlü bir olasılık. Bu iş-

den ipliğe her şeyin pahalılaşmasını beraberinde getireceğinden Cumhurbaşkanlığı'na seçimi kesinlikle kaybettirecek bir gelişme olur. Bu yüzden Erdoğan, Merkez Bankası üzerinden sürekli piyasaya dolar satılmaması ve kur artışına mani olunmasını istiyor. Bu rakamın 70 milyar dolara yaklaştığından bahsediliyor. Peki piyasaya saçılan dolarlar nereden geliyor? Cevap Merkez Bankasının brüt rezervleridir. Brüt rezervler belirli bir vadede borç ödemesi ya da takas (SWAP) olarak dışarı ödemesi gereken fakat o vadeye kadar kullanılabilir olan dövizlerdir.

Erdoğan para bulmuyor, Türkiye'yi borç kölesi haline getiriyor

İşte son dönemde Erdoğan'ın Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar, Azerbaycan Rusya gibi ülkelere bulup getirdiği toplamının 55 milyar dolara kadar çıkacağı konuşulan paralar faiziyle geri ödemesi gereken ama geri ödeme vadesi 2023 seçimleri sonrasında bırakılmış paralardır. Bunlar içinde sadece Rusya'dan gelen paranın Akkuyu Nükleer Santrali'yle ilgili yatırımlara bağlı olduğu belir-

tirmektedir. Bu paralar döviz krizini önlemez, sadece erteler. Üstelik bu paraları gönderenler Erdoğan'ın seçimlerde oy kaybını durdurmak için bu paraya ne kadar ihtiyaç duyduğunu bildiklerinden, verdikleri borcun karşılığını hem yüksek faizle geri alacaklar hem de birçok siyasi taviz kopartacaklardır. Bu borçlar Batı'dan değil Doğu'dan bulundu diye kimse rahatlamamalıdır. Nihayetinde Türkiye'nin açıkları dolar ve avroyla kapatılmak zorundadır. Dolayısıyla bu döviz borçları eninde sonunda Türkiye üzerindeki emperyalist boyunduruğun artması manasına gelecektir. Kaldı ki Körfez sermayesi hatta Azerbaycan parası dahi başta İngiltere olmak üzere emperyalist merkezlere bağlıdır. Türkiye borçlarını ödeyemez hale düşürüldüğünde gidilecek son kapı iktidarda kim olursa olsun İMF olacaktır!

Dış borç reddedilsin! Borcun kölesi olmayacağız!

İstibdad rejiminin iktidarını sürdürmek için ülkeyi soktuğu borç batağının faturası seçimlerden sonra işçi sınıfına ve emekçi halka ödetilecektir. Kemer sıkma politikaları ve işsizlikteki artışın yanı sıra kamu kaynaklarının ve varlıklarının borçlu olunan ülkelere peşkeş çekildiğini göreceğiz. Bu işin sonu Osmanlı'nın son döneminde bir yarı sömürgeye dönüşmesine neden olan Düyun-u Umumiye uygulamasında olduğu gibi alacaklıların vergi gelirlerine fiilen el koyması olacaktır. İşçi sınıfı bugünden bu gidişata karşı çıkmalıdır. Türkiye'yi borç kölesi yapan rejim devri sabık ilan edilmeli, gayrimeşru olan bu dış borç reddedilmelidir!

